

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Asan/1/2018
Identifikačné číslo spisu: 1016200706
Dátum vydania rozhodnutia: 17.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1016200706.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a Mgr. Viliama Pohančenika v právnej veci žalobcu: Tatra Asset Management, správ. spol., a. s., Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava, IČO: 35 742 968, právne zastúpený: Advokátska kancelária Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, 811 01 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-113/2015/RK zo dňa 10.02.2016, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/92/2016-159 zo dňa 01.12.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/92/2016-159 zo dňa 01.12.2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred prvostupňovým správnym súdom

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) podľa ust. § 191 ods. 1 písm. c), písm. d) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného č. KM-OLVS-113/2015/RK zo dňa 10.02.2016 v spojení s rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, finančnej spravodajskej jednotky (ďalej aj „FSJ“) č. PPZ-NKA-FSJ2-17-010/2015 zo dňa 05.11.2015 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že jeho úlohou v prejednávanej veci bolo preskúmať rozhodnutie žalovaného, ktorým tento zamietol rozklad a potvrdil rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. PPZ-NKA-FSJ2-17-010/2015 zo dňa 05.11.2015, ktorým FSJ národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru ako správny orgán príslušný podľa § 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny

poriadok") s poukazom na § 26 ods. 2 písm. c) a § 29 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z. z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o ochrane pred financovaním terorizmu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 297/2008 Z. z." alebo „zákon"), uložil podľa § 33 ods. 1 písm. a) zákona právnickej osobe - žalobcovi, zaradenom v kontrolovanom období od 01.01.2012 do 10.03.2015 medzi povinné osoby podľa § 5 ods. 1 písm. b) bod 4 zákona, pokutu vo výške 25.000,- eur preto, že žalobca v kontrolnom období:

1. Nesplnil povinnosti uvedené v ustanoveniach § 20 ods. 1, 2 písm. b), c) a h) zákona tým spôsobom, že povinná osoba vo svojom programe vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti a financovaniu terorizmu, ktorý je obsahom „Manuálu Compliance Tatra banka Group č. 1001, účinný od 01.01.2015" (ďalej len „Program"), nevypracovala jeho obligatórne náležitosti týkajúce spôsobu vykonávania starostlivosti vo vzťahu ku klientovi, spôsobu hodnotenia a riadenia rizík podľa § 10 ods. 4 zákona a určenia osoby, ktorá je zodpovedná za ochranu pred legalizáciou a financovaním terorizmu a zabezpečuje ohlasovanie neobvyklých obchodných operácií (ďalej len „NOO") a priebežný styk s FSJ; v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami, čím porušil ust. § 20 ods. 1, 2 písm. b) c) a h) zákona.

2. Pri vykonávaní základnej starostlivosti povinnej osoby vo vzťahu ku klientovi nesplnil povinnosti v zmysle ustanovení § 10 ods. 2 písm. a) zákona s poukazom na § 10 ods. 1 písm. b) zákona a v zmysle ustanovenia § 15 písm. a) zákona tým spôsobom, že

- v 2 zadokumentovaných prípadoch v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu neidentifikoval konečného užívateľa výhod (ďalej aj len „KUV") a neprijal primerané opatrenia na overenie jeho identifikácie a rovnako neprijal opatrenia na zistenie vlastníckej a riadiacej štruktúry klienta pri vykonávaní základnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi a následne neodmietol uzavretie obchodného vzťahu v zmysle § 15 písm. a) zákona z dôvodu, že nemohol vykonať starostlivosť v zmysle § 10 ods. 1 písm. b) zákona, a to pri nasledovných klientoch:

1. Nadácia otvorenej spoločnosti, IČO: 30 845 173, reg. číslo: 203/Na-96/93, sídlo Baštová 5, 811 03 Bratislava,

2. Moravia Steel Middle East Ltd, reg. číslo: A039/06/10/2370, sídlo Commit FZE, P. O. BOX 293816, 000 01 Dubai, Spojené arabské emiráty,

čím porušil ustanovenia § 10 ods. 2 písm. a) zákona s poukazom na § 10 ods. 1 písm. b) zákona a ustanovenie § 15 písm. a) zákona.

3. Pri vykonávaní základnej starostlivosti povinnej osoby vo vzťahu ku klientovi nesplnil povinnosti v zmysle ustanovení § 10 ods. 2 písm. a), b) zákona s poukazom na § 10 ods. 1 písm. d) zákona a v zmysle ustanovenia § 30 ods. 3 zákona tým spôsobom, že:

- v 18 zadokumentovaných prípadoch v zmysle citovaných ustanovení, nepreukázal predloženými dokladmi zistenie pôvodu finančných prostriedkov v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu (ďalej len „pôvod finančných prostriedkov") pri vykonávaní základnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi, a to pri vykonaných obchodoch s nasledovnými klientmi, ktorým bol povinnou osobou pridelený najvyšší stupeň rizika klienta č. 3 (rizika legalizácie príjmov z trestnej činnosti a financovania terorizmu):

1. E. D., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 22.03.2012 v hodnote 1.037.000,- eur,

2. Miloš Turac, spol. s r. o., IČO: 35 827 114, sídlo Klatovská 21, Bratislava - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 22.03.2012 v hodnote 500.000,- eur,

3. S. J., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 02.02.2012 v hodnote 1.000.000,- eur,

4. Bestbinary Deal Limited, IČO: 288 240, sídlo Kalymnou 19, 060 37 Larnaca, Cyprus - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 20.04.2012 v hodnote 1.004.600,- eur,

5. U. Z., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondov TAM-MNF a TAM-REF zo dňa 05.02.2015 v hodnote 1.330.000,- eur,
6. O. M., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 10.10.2012 v hodnote 1.300.000,- eur,
7. C. L., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 19.04.2013 v hodnote 1.380.000,- eur a následne nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 26.04.2013 v hodnote 1.500.000,- eur, spolu v hodnote 2.880.000,- eur,
8. U. K., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 11.06.2012 v hodnote 500.000,- eur a následný nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 01.10.2012 v hodnote 1.000.000,- eur, spolu v hodnote 1.500.000,- eur,
9. Tower, s. r. o., IČO: 36 577 944, sídlo Letná 45, Košice - nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 26.06.2012 v hodnote 1.000.000,- eur, nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 12.09.2012 v hodnote 700.000,- eur a nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 15.11.2012 v hodnote 200.000,- eur, spolu v hodnote 1.900.000,- eur,
10. J. A., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-PDF z o dňa 17.05.2012 v hodnote 700.000,- eur,
11. P. M., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 07.03.2012 v hodnote 1.500.000,- eur, nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 10.04.2012 v hodnote 1.800.000,- eur a následne nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 14.09.2012 v hodnote 500.000,- eur, spolu v hodnote 3.800.000,- eur,
12. W. D., nar. XX.XX.XXXX. - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 20.01.2012 v hodnote 2.000.000,- eur,
13. P. L. N., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 04.01.2012 v hodnote 700.000,- eur,
14. S. K., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 31.01.2012 v hodnote 100.000,- eur, zo dňa 07.02.2012 v hodnote 100.000,- eur, zo dňa 14.02.2012 v hodnote 300.000,- eur, zo dňa 21.02.2012 v hodnote 200.000,- eur, zo dňa 22.02.2012 v hodnote 200.000,- eur, v období od 31.01.2012 do 22.02.2012 v súčte spolu v hodnote 900.000,- eur,
15. A. R. M., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 15.03.2012 v hodnote 1.400.000,- eur,
16. K. T., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 02.03.2012 v hodnote 1.370.000,- eur,
17. G. D., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 02.03.2012 v hodnote 590.000,- eur,
18. E. G., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 23.09.2014 v hodnote 1.500.000,- eur a nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 23.09.2014 v hodnote 100.000,- eur, spolu v hodnote 1.600.000,- eur,

čím, porušil ust. § 10 ods. 2 písm. a), b) zákona s poukazom na § 10 ods. 1 písm. d) zákona a § 30 ods. 3 zákona.

4. Nesplnil povinnosti uvedené v ustanovení § 17 ods. 1 zákona tým spôsobom, že:

1. V prípade obchodnej operácie klienta P. L. N., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 04.01.2012 v hodnote 700.000,- eur a následný ich predaj (redemácia) dňa 16.01.2012 v celkovej hodnote 1.180.780,05 eura, ktorá naplnila znak foriem NOO uvedených v bode 4.2 Programu, neohlásil uvedenú NOO FSJ bez zbytočného odkladu, nakoľko hlásenie o NOO č. 048/1300/12 RX-7 (predmet hlásenia osoba P. L. N., na ktoré sa povinná osoba odvoláva) bolo zo strany Tatra banky, a. s. podané FSJ až dňa 08.02.2012, pričom k vykonaniu NOO došlo dňa 16.01.2012, to znamená, že ohlásenie NOO bolo vykonané s časovým odstupom 22 dní, čo nie je splnením povinnosti ohlásiť NOO bez zbytočného odkladu,

2. V prípade obchodnej operácie klienta S. K., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 21.12.2012 v hodnote 900.000,- eur, ktorá naplnila znaky NOO v zmysle § 4 ods. 1 a § 4 ods. 2

písm. b), g) zákona (obsiahnuté aj v Programe na str. 45) s poukazom na skutočnosť, že uvedené finančné prostriedky boli na účet povinnej osoby prevedené z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, ktorého majiteľom jej spoločnosť VV-Agro, s. r. o. (ktorá už bola predmetom niekoľkých hlásení o NOO pre podozrenie z daňovej trestnej činnosti), a to dňa 21.12.2012, kedy S. K. nemal žiadny právny vzťah k uvedenej spoločnosti; povinná osoba predmetnú operáciu nevyhodnotila ako NOO a následne ju ako NOO neohlásila FSJ bez zbytočného odkladu,

čím porušil ustanovenie § 17 ods. 1 zákona.

3. Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca rozklad, o ktorom bolo rozhodnuté preskúmaným rozhodnutím žalovaného.

4. Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že FSJ začala dňa 10.03.2015 kontrolu v sídle na ul. Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava za prítomnosti podpredsedu predstavenstva povinnej osoby U. A. A., bytom J. XX, I., U. O. K., bytom K. XX, I., vedúceho odd. compliance Tatra banky, a. s., u žalobcu.

5. Povinná osoba na žiadosť FSJ predložila „Manuál Compliance Tatra banka Group č. 1001, účinný od 01.01.2015" spolu s prehľadom vykonaných aktualizácií, ktorý obsahuje aj program vlastnej činnosti proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti a financovaniu terorizmu podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona, ktorý sa nachádza na str. 40 až 86 uvedeného manuálu. Povinná osoba ďalej predložila zoznam zamestnancov a prezenčné listiny o odbornej príprave zamestnancov za kontrolované obdobie a taktiež obsah odbornej prípravy, pričom uviedla, že preškolenie je vykonávané raz ročne formou e-learningu, vrátane testu.

6. Kontrola bola zameraná na plnenie a dodržiavanie povinností vyplývajúcich povinnej osobe z ustanovení zákona, s dôrazom na vypracovanie a aktualizáciu programu, najmä na to, či obsahuje všetky obligatorne časti podľa § 20 ods. 2 písm. a) až k) zákona, s dôrazom na vykonávanie starostlivosti vo vzťahu ku klientovi podľa § 10 až § 12 zákona, ako aj na postup pri zisťovaní, posudzovaní a ohlasovaní NOO a na dodržiavanie povinnosti mlčanlivosti, podľa ustanovení § 14 až § 18 zákona.

7. Na základe vykonanej kontroly bolo konštatované, že program nebol vypracovaný v súlade s § 20 ods. 1 a 2 zákona. Povinná osoba v kontrolovanom období vo svojom programe, na základe zistení FSJ nemala vypracované jeho obligatorne náležitosti týkajúce sa spôsobu vykonávania starostlivosti vo vzťahu ku klientovi, spôsobu hodnotenia a riadenia rizík podľa § 10 ods. 4 zákona a určenia osoby, ktorá je zodpovedná za ochranu pred legalizáciou a financovaním terorizmu a zabezpečuje ohlasovanie NOO a priebežný styk so FSJ; v súlade s § 20 ods. 1, 2 písm. b), c) a h) zákona, čím porušila citované ustanovenia takto:

- § 20 ods. 2 písm. b): Spôsob vykonávania starostlivosti vo vzťahu ku klientovi mala povinná osoba uvedený v čl. 4.3 na strane č. 57 až 59 programu, kde mala upravené podmienky vykonania príslušného druhu starostlivosti, ako aj jej obsah a spôsob vykonania.

8. Povinná osoba v tejto časti programu v čl. 4.3.1 Základná starostlivosť (str. 57 a 58) nemala v rámci vykonávania základnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi uvedenú povinnosť zisťovania pôvodu finančných prostriedkov v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu podľa § 10 ods. 1 písm. d) zákona. Uvedenú povinnosť nemala zahrnúť ani vo všeobecnej časti programu týkajúcej sa základnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi na str. 48 programu, pričom podľa § 10 ods. 1 písm. d) zákona základná starostlivosť povinnej osoby vo vzťahu ku klientovi zahŕňa aj povinnosť v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu zisťovanie pôvodu finančných prostriedkov.

- § 20 ods. 2 písm. c) zákona: Spôsob riadenia a hodnotenia rizík podľa § 10 ods. 4 zákona má povinná osoba uvedený v čl. 4.5 a čl. 4.6 na str. 59 až 63 programu, ktoré obsahujú kategorizáciu rizík (riziko krajiny, riziko klienta, riziko produktu), maticu rizík a stanovenie rizikovosti na základe bodového systému. Taktiež je tu uvedený príslušný druh starostlivosti k danej rizikovosti klienta.

9. Program však v žiadnej časti neobsahuje určenie a hodnotenie rizík pre skupinu klientov, ktorými sú fyzické osoby - nepodnikatelia.

10. Ďalej krajský súd uviedol, že bolo kontrolou vybraných obchodných vzťahov FSJ zistené, že povinná osoba v dvoch zadokumentovaných prípadoch podľa § 10 ods. 1 písm. b) zákona v závislosti od rizika legalizácie neidentifikovala KUV a neprijala primerané opatrenia na overenie jeho identifikácie a rovnako neprijala opatrenia na zistenie vlastníckej a riadiacej štruktúry klienta pri vykonávaní základnej starostlivosti v zmysle § 10 ods. 2 písm. a) zákona a následne neodmietla uzavretie obchodného vzťahu podľa § 15 písm. a) zákona, a to pri nasledovných klientoch:

1. Nadácia otvorenej spoločnosti, IČO: 30 845 173, kde v predložených dokumentoch (záznam zo začatia kontroly č. PPZ-NKA-FSJ2-17-002/2015 zo dňa 29.05.2015 (ďalej len „záznam zo začatia kontroly“), príloha č. 2, zložka „Nadácia otvorenej spoločnosti“ str. 5 a 5A a stanovisko ku kontrolným zisteniam, príloha č. 1) povinná osoba uviedla, že „KUV-neexistuje“, čím je preukázané, že povinná osoba neidentifikovala KUV v zmysle ustanovenia § 9 písm. b) bod 4, 5 a 6 zákona a neprijala primerané opatrenia na overenie jeho identifikácie.

2. Moravia Steel Middle East Ltd., reg. číslo: A039/06/10/2370, kde na základe predložených dokumentov, ktoré obsahuje zložka „Moravia Steel Middle East Ltd.“ bolo zistené, že povinná osoba neidentifikovala KUV a neprijala primerané opatrenia na overenie jeho identifikácie a rovnako neprijala opatrenia na zistenie vlastníckej a riadiacej štruktúry klienta. Následne v stanovisku ku kontrolným zisteniam v prílohe č. 2 povinná osoba uviedla ako „KUV-vlastník“ spoločnosti Moravia Steel Middle East Ltd. spoločnosť MINERFIN, a. s., IČO: 31 401 333, sídlo Námestie L. Štúra 2, 811 02 Bratislava. Pri spoločnosti MINERFIN, a. s. ďalej uviedla, že „KUV neexistuje - vysoký počet vlastníkov“.

11. Uvedenými zistenými skutočnosťami FSJ mala za preukázané, že povinná osoba neidentifikovala KUV podľa § 9 písm. b) bod 1 až 3 zákona a neprijala primerané opatrenia na overenie jeho identifikácie.

12. Na základe vykonanej kontroly FSJ ďalej konštatovala, že povinná osoba v 18 zadokumentovaných prípadoch pri vykonaní základnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi podľa § 10 ods. 2 písm. a), b) zákona s poukazom na § 10 ods. 1 písm. d) zákona a ustanovenie § 30 ods. 3 zákona, nepreukázala predloženými dokladmi pri kontrole zistenie pôvodu finančných prostriedkov, a to pri vykonaných obchodoch s nasledovnými klientmi, ktorým bol povinnou osobou pridelený najvyšší stupeň rizika klienta č. 3:

1. E. D., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 22.03.2012 v hodnote 1.037.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zisťovala a následne aj zistila pôvod finančných prostriedkov.

2. Miloš Turac, spol. s r. o., IČO: 35 827 114, sídlo Klatovská 21, Bratislava - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 22.03.2012 v hodnote 500.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zistila pôvod finančných prostriedkov. Konštatovaním alebo predpokladom povinnej osoby, že „finančné prostriedky boli naakumulované vkladmi v hotovosti a prevodmi z predaja áut“, nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov podľa zákona.

3. S. J., nar. XX.XX.XXXX. - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 02.02.2012 v hodnote 1.000.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole, povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zisťovala a následne aj zistila pôvod finančných prostriedkov.

4. Bestbinary Deal Limited, IČO: 288 240, sídlo Kalymnou 19, 060 37 Larnaca, Cyprus, nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 20.04.2012 v hodnote 1.004.600,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zisťovala a následne aj zistila pôvod finančných prostriedkov.

5. U. Z., nar. XX.XX.XXXX, nákup podielov fondov TAM-MNF a TAM-REF zo dňa 05.02.2015 v hodnote 1.330.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase

vykonania konkrétneho obchodu zistila pôvod finančných prostriedkov. Konštatovaním alebo predpokladom povinnej osoby, že „finančné prostriedky boli naakumulované z podnikateľskej činnosti“, nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov podľa zákona.

6. O. M., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 10.10.2012 v hodnote 1.300.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zistila pôvod finančných prostriedkov. Predložením výkazu ziskov a strát za r. 2011 (zisk po zdanení 440.173,- eur) a r. 2012 (zisk po zdanení 316.332,- eur) zo ziskom po zdanení spolu 756.505,- eur spoločnosti M&G Spedition Rožňava, s. r. o., IČO: 36 583 979, v ktorej je vlastníkom 50 % obchodného podielu O. M., nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov podľa zákona.

7. C. L., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 19.04.2013 v hodnote 1.380.000,- eur a následne nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 26.04.2013 v hodnote 1.500.000,- eur, spolu v hodnote 2.880.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zistila pôvod finančných prostriedkov, čím nespĺnila uvedenú povinnosť. Predložením výkazu ziskov a strát za r. 2009 (zisk po zdanení 19.947,- eur), r. 2010 (zisk po zdanení 99.030,- eur), r. 2011 (zisk po zdanení - neuvedený), r. 2012 (zisk po zdanení 26.742,- eur), r. 2013 (zisk po zdanení 20.752,- eur) so ziskom po zdanení spolu 166.471,- eur spoločnosti Chemstar, spol. s r. o., IČO: 31 397 719, v ktorej je vlastníkom 100 % obchodného podielu C. L., nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov podľa zákona.

8. U. K., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 11.06.2012 v hodnote 500.000,- eur a následný nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 01.10.2012 v hodnote 1.000.000,- eur, spolu v hodnote 1.500.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zistila pôvod finančných prostriedkov, čím nespĺnila uvedenú povinnosť. Predložením výpisu operácií nad stanovený limit vo výške 1.000.000,- eur zo systému Midas vytvorený dňa 26.03.2015, kde je uvedené kreditovanie účtu č. XXXXXXXXXXXX vo výške 1.910.569,80 eur zo dňa 24.11.2010 z predchádzajúceho investovania TAM-PEPF, nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov pri obchodoch vykonaných dňa 11.06.2012 a dňa 01.10.2012, pretože uvedené obchody boli vykonané až po 19 mesiacoch od pripísania sumy 1.910.569,80 eura na účet, pričom na uvedené obchody mohli byť použité finančné prostriedky z iného zdroja pôvodu, čo povinná osoba nezistovala.

9. Tower, s. r. o., IČO: 36 577 944, sídlo Letná 45, Košice - nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 26.06.2012 v hodnote 1.000.000,- eur, nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 12.09.2012 v hodnote 700.000,- eur a nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 15.11.2012 v hodnote 200.000,- eur, spolu v hodnote 1.900.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zistila pôvod finančných prostriedkov, čím nespĺnila uvedenú povinnosť. Predložením výkazu ziskov a strát za r. 2012 (tržby z predaja 141.516,- eur, zisk po zdanení 55.858,- eur) a r. 2013 (tržby z predaja 155.480,- eur, zisk po zdanení 32.309,- eur) z tržbami spolu vo výške 296.996,- eur a zo ziskom po zdanení spolu 88.167,- eur spoločnosti Tower, s. r. o., nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov podľa zákona.

10. J. A., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 17.05.2012 v hodnote 700.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zistila pôvod finančných prostriedkov, čím nespĺnila uvedenú povinnosť. Predložením výpisu operácií zo systému Midas vytvorený dňa 25.03.2015, kde je uvedené kreditovanie účtu č. XXXXXXXXXXXX vo výške 755.813,- eur zo dňa 16.05.2012 od spoločnosti ProCS, s. r. o., nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov. V tomto prípade bol zistený iba odosielateľ finančných prostriedkov, resp. predchádzajúci vlastníak a nie pôvod finančných prostriedkov pri uvedenom obchode.

11. P. M., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 07.03.2012 v hodnote 1.500.000,- eur, nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 10.04.2012 v hodnote 1.800.000,- eur a následne nákup podielov fondu TAM-PDF zo dňa 14.09.2012 v hodnote 500.000,- eur, spolu v hodnote 3.800.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zistila pôvod finančných prostriedkov, čím nespĺnila uvedenú povinnosť. Predložením výpisu operácií zo systému Midas vytvorený dňa 26.03.2015, kde je uvedené kreditovanie účtu č. XXXXXXXXXXXX vo výške 1.125.369,- eur zo dňa 29.03.2012 pripísané z účtu č.

XXXXXXXXXXXX/XXXX ako aj prevody zo dňa 07.03.2012 vo výške 300.000,- eur a zo dňa 10.04.2012 vo výške 1.800.000,- eur, nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov. V tomto prípade bol zistený iba odosielateľ finančných prostriedkov, resp. predchádzajúci vlastník a nie pôvod finančných prostriedkov pri uvedených obchodoch.

12. W. D., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 20.01.2012 v hodnote 2.000.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zistila pôvod finančných prostriedkov, čím nesplnila uvedenú povinnosť. Predložením výpisu operácií zo systému Midas vytvorený dňa 24.03.2015, kde je uvedené kreditovanie účtu č. XXXXXXXXXXXX vo výške 1.000.000,- eur zo dňa 23.01.2012 a vo výške 600.000,- eur zo dňa 04.01.2012 pripísané z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, ako aj uvedený vklad v hotovosti na tento účet zo dňa 03.01.2012 vo výške 520.000,- eur, nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov.

13. P., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 04.01.2012 v hodnote 700.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zistila pôvod finančných prostriedkov, čím nesplnila uvedenú povinnosť. Predložením výpisu operácií zo systému Midas vytvorený dňa 24.03.2015, kde je uvedené kreditovanie účtu č. XXXXXXXXXXXX v období od 05.12.2011 do 17.01.2012 v celkovej výške 608.397,52 eura prostredníctvom cezhraničných platieb z Číny, nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov. V tomto prípade bol zistený iba odosielateľ finančných prostriedkov, resp. predchádzajúci vlastník a nie pôvod finančných prostriedkov pri uvedenom obchode.

14. S. K., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF:

- zo dňa 31.01.2012 v hodnote 100.000,- eur,

- zo dňa 07.02.2012 v hodnote 100.000,- eur,

- zo dňa 14.02.2012 v hodnote 300.000,- eur,

- zo dňa 21.02.2012 v hodnote 200.000,- eur,

- zo dňa 22.02.2012 v hodnote 200.000,- eur,

v dobe od 31.01.2012 do 22.02.2012 v súčte spolu v hodnote 900.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zisťovala a následne zistila pôvod finančných prostriedkov, čím nesplnila uvedenú povinnosť. Medzi predloženými dokumentmi sa nachádza iba výpis zo systému Midas vytvorený dňa 24.03.2015 z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX spoločnosti VV-Agro, s. r. o. zo dňa 21.12.2012 a posudzovanie investície do TAM-DEF, ktorá bola vykonaná S. K. dňa 21.12.2012 vo výške 900.000,- eur a nie informácie o obchodoch vykonaných v období od 31.01.2012 do 22.02.2012, čím nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov.

15. A. R. M., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 15.03.2012 v hodnote 1.400.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zisťovala a následne zistila pôvod finančných prostriedkov, čím nesplnila uvedenú povinnosť. Predložením výkazu ziskov a strát za r. 2011 (zisk po zdanení - neuvedený) a r. 2012 (zisk po zdanení 453.135,- eur) spoločnosti Procama - Software, Systems & Services, k. s., IČO: 44 329 563, v ktorej je vlastníkom 50 % obchodného podielu A. R. M., nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov.

16. K. T., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 02.03.2012 v hodnote 1.370.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zisťovala a následne zistila pôvod finančných prostriedkov, čím nesplnila uvedenú povinnosť. Predložením výkazu ziskov a strát za r. 2011 (zisk po zdanení - neuvedený) a r. 2012 (zisk po zdanení 453.135,- eur) spoločnosti Procama - Software, Systems & Services, k. s., IČO: 44 329 563, v ktorej je vlastníkom 50 % obchodného podielu K. T., nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov.

17. G. D., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 02.03.2012 v hodnote 590.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zistila pôvod finančných prostriedkov, čím nesplnila uvedenú povinnosť. Predložením výpisu operácií zo systému Midas vytvorený dňa 24.03.2015, kde je uvedené kreditovanie účtu č. XXXXXXXXXXXX rôznymi sumami v období od 18.09.2002 do 02.03.2012, nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov.

18. E. G., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 23.09.2014 v hodnote 1.500.000,- eur a nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 23.09.2014 v hodnote 100.000,- eur, spolu v hodnote 1.600.000,- eur, kde predloženými dokladmi pri kontrole povinná osoba nepreukázala, že v čase vykonania konkrétneho obchodu zistila pôvod finančných prostriedkov, čím nespĺnila uvedenú povinnosť. Predložením výpisu operácií zo systému Midas vytvorený dňa 27.03.2015, kde je uvedené kreditovanie účtu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 11.09.2014 vo výške 160.167,- eur a zo dňa 19.09.2014 vo výške 1.200.000,- eur, nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov. V tomto prípade v čase obchodu dňa 23.09.2014 bol zistený iba odosielateľ finančných prostriedkov, resp. predchádzajúci vlastník a nie pôvod finančných prostriedkov pri uvedenom obchode.

13. Správny súd uviedol, že kontrolou bolo ďalej konštatované, že v prípade obchodnej operácie klienta P. L. N., nar. 10.01.1971 - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 04.01.2012 v hodnote 700.000,- eur a následný ich predaj (redemácia) dňa 16.01.2012 v celkovej hodnote 1.180.780,05 eura, ktorá naplnila znak jednej z foriem NOO uvedených v bode 4.2 programu, neohlásila uvedenú NOO FSJ bez zbytočného odkladu, nakoľko hlásenie o NOO č. 048/1300/12 RX-7 (predmet hlásenia osoba P. L. N.) bolo zo strany Tatra banky, a. s. podané FSJ až dňa 08.02.2012, pričom k vykonaniu NOO došlo dňa 16.01.2012, to znamená, že hlásenie o NOO bolo podané s časovým odstupom 22 dní, čo nie je splnením povinnosti ohlásiť NOO bez zbytočného odkladu.

14. V prípade obchodnej operácie klienta S. K., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 21.12.2012 v hodnote 900.000,- eur, ktorá naplnila znaky NOO v zmysle § 4 ods. 1 a § 4 ods. 2 písm. b), g) zákona s poukazom na skutočnosť, že uvedené finančné prostriedky boli na účet povinnej osoby prevedené z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, ktorého majiteľom je spoločnosť VV-Agro, s. r. o. (ktorá už bola predmetom niekoľkých hlásení o NOO pre podozrenie z daňovej trestnej činnosti), a to dňa 21.12.2012, kedy S. K. nemal žiadny právny vzťah k uvedenej spoločnosti; povinná osoba predmetnú operáciu nevyhodnotila ako NOO a následne ju ako NOO neohlásila FSJ bez zbytočného odkladu.

15. Táto skutočnosť bola preukázaná predloženými dokladmi povinnou osobou pri kontrole, kde je uvedené, že prostriedky boli odoslané z účtu spoločnosti VV-Agro, s. r. o. č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, ktoré boli predtým pripísané z účtu č. XXXXXXXXXXXX Štátnej pokladnice vo výške 1.754.714,32 eura s popisom: PÚ - Daň z pr. hod. Ďalej sa tu uvádza, že spoločnosť VV-Agro, s. r. o. bola predmetom mnohých hlásení o NOO a transakcie na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX sú súčasťou zložitého reťazca transakcií medzi mnohými spoločnosťami, ktoré boli opakovane hlásené FSJ pre podozrenie na legalizáciu v súvislosti s daňovou trestnou činnosťou. FSJ obsah uvedených hlásení o NOO preverila a zistila, že:

? skutočnosti z predložených dokladov jednoznačne preukazujú, že spoločnosť VV-Agro, s. r. o. bola predmetom šiestich hlásení o NOO, ktoré boli ohlásené FSJ v r. 2010 a v r. 2012, a to ešte pred vykonaním obchodu zo dňa 21.12.2012. Disponent na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX spoločnosti VV-Agro, s. r. o. bol uvedený S. K. a menovaný ako klient mal pridelený najvyšší stupeň rizika klienta č. 3,

? skutočnosti z predložených dokladov nepreukazujú splnenie povinnosti v zmysle § 17 ods. 1 zákona povinnou osobou ohlásiť NOO alebo pokus o jej vykonanie bez zbytočného odkladu FSJ (až po splnení daných podmienok „neobvyklosti“ posudzovaného obchodu v zmysle zákona a programu), a to obchodnú operáciu klienta S. K., nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 21.12.2012 v hodnote 900.000,- eur, pretože hlásenie Tatra banky, a. s. č. 021/1300/13 RX-12 Blue Besteam Kft zo dňa 21.01.2013 konkrétne informácie v zmysle zákona o uvedenom obchode a klientovi neobsahovalo.

16. FSJ ako správny orgán vyhodnotila závažnosť nespĺnenia povinností uvedených v „Oboznámení s kontrolnými zisteniami“ č. PPZ-NKA-FSJ2-17-003/2014 zo dňa 12.08.2015 a na základe vyhodnotenia predložených dokladov a skutočností zistených pri kontrole na mieste u povinnej osoby, ako aj informácií uvedených vo vyjadrení povinnej osoby ku kontrolným zisteniam začala 07.10.2015,

doručením upovedomenia o začatí správneho konania povinnej osobe, správne konanie vo veci uloženia pokuty za nesplnenie povinností uvedených v § 20 ods. 1, 2 písm. b), c) a h) zákona, § 10 ods. 1 písm. b) zákona, § 30 ods. 3 zákona s poukazom na § 10 ods. 1 písm. d) zákona pri vykonávaní základnej starostlivosti, § 15 písm. a) zákona a § 17 ods. 1 zákona.

17. Po začatí správneho konania bola povinnej osobe ako účastníkovi konania daná možnosť v súlade s ustanovením § 33 ods. 2 správneho poriadku vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie, a to do 7 dní od doručenia upovedomenia o začatí správneho konania.

18. Správny súd uviedol, že ako vyplýva zo spisového materiálu, povinná osoba využila svoje zákonné právo a k začatiu správneho konania sa vyjadrila v písomnosti „Vyjadrenie účastníka správneho konania k podkladu rozhodnutia“ č. 370/TAM/2015 zo dňa 14.10.2015, ktorá bola FSJ doručená dňa 19.10.2015.

19. Krajský súd poukázal na ust. § 1, § 10 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a), § 15, § 20 ods. 1, ods. 2, § 29 ods. 1, § 33 ods. 1 písm. a), ods. 4 zákona č. 297/2008 Z. z.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenia

20. Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/92/2016-159 zo dňa 01.12.2016 podal žalovaný v postavení sťažovateľa (ďalej aj „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť.

21. V kasačnej sťažnosti poukázal na to, že Krajský súd v Bratislave ku skutku č. 1 vo svojom rozsudku uviedol:

„22. V skutku č. 1 bol žalobca sankcionovaný za porušenie ust. § 20 ods. 1, ods. 2 písm. b), c) a h) zákona z dôvodu, že žalobca nesplnil povinnosti uvedené v § 20 ods. 1, ods. 2 písm. b), c) a h) zákona tým spôsobom, že žalobca vo svojom Programe vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti a financovaniu terorizmu nevypracoval jeho obligatórne náležitosti týkajúce sa spôsobu vykonávania starostlivosti vo vzťahu ku klientovi, spôsobu hodnotenia a riadenia rizík podľa § 10 ods. 4 zákona a určenia osoby, ktorá je zodpovedná za ochranu pred legalizáciou a financovaním terorizmu.

23. V danom prípade súd uvádza, že nie je sporné, že žalobca má vypracovaný Program vlastnej činnosti zameraný proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti a financovaniu terorizmu, ktorý je obsahom „Manuálu Compliciance Tatra banka Group č. 1001, účinného od 01.01.2015“. Žalovaný vo svojom rozhodnutí sa opiera o tvrdenie, že tento Program neobsahoval obligatórne náležitosti v zmysle zákonných ustanovení. V tomto prípade sa súd v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom žalobcu, a síce, že Finančnej spravodajskej jednotke bol tento Manuál predložený už pri výkone kontroly v roku 2010.

24. Ak sa teda pri výkone kontroly v roku 2010 prvostupňový správny orgán oboznámil s Manuálom, ktorý sa v relevantných častiach nemenil, tak mohol objektívne zistiť jeho porušenia, ktoré však žalobcovi vytýka až v tomto konaní. V tomto prípade súd konštatoval, že od momentu tohto zistenia, t. j. v roku 2010 mu začala plynúť jednoročná subjektívna lehota podľa ust. § 10 ods. 4 citovaného zákona, v ktorej mohol žalobcovi uložiť pokutu.

25. Rozhodujúcou skutočnosťou pre začatie plynutia subjektívnej lehoty na uloženie sankcie za správny delikt je skutočnosť, kedy sa správny orgán dozvedel o porušení zákona (bližšie pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Sžf/51/2010). Podľa názoru senátu Krajského súdu v Bratislave prvá objektívna možnosť, kedy sa v danom prípade správny orgán dozvedel o prípadnom porušení zákona, bola už pri výkone

kontroly v roku 2010 a ak teda mal za to, že predložený Manuál predstavuje porušenie AML (rok 2010), tak od tohto momentu mu začala, podľa názoru súdu, plynúť jednoročná subjektívna lehota v zmysle ust. § 10 ods. 4 zákona č. 297/2008 Z. z., v ktorej mohol začať voči žalobcovi administratívne konanie za porušenie ust. § 10 ods. 1, ods. 2 citovaného zákona."

26. Sťažovateľ k predmetným citovaným skutočnostiam uviedol, že s právnym názorom Krajského súdu v Bratislave zásadne nesúhlasí, pretože rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, a to, podľa názoru sťažovateľa, z nasledovných dôvodov:

1. Povinná osoba je zaradená medzi povinné osoby podľa § 5 ods. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 297/2008 Z. z. odlišne ako Doplnková dôchodková spoločnosť Tatra banky, a. s. podľa § 5 ods. 1 písm. b) bod 10 citovaného zákona.

2. Povinná osoba má samostatnú právnu subjektivitu a vykonáva diametrálne odlišné predmety podnikateľskej činnosti ako Doplnková dôchodková spoločnosť Tatra banky, a. s. podľa výpisu z Obchodného registra SR (vločka č. 1689/B) (ďalej len „DDS“), ktoré z hľadiska miery rizika legalizácie alebo financovania terorizmu sú absolútne rozdielne.

3. Kontrola u povinnej osoby bola vykonaná na základe poverenia riaditeľa FSJ č. PPZ-NKA-FSJ2-17/2015 zo dňa 17.02.2015, pričom kontrola vykonaná u DDS bola administratívneho charakteru zameraná na vyhodnotenie programu vlastnej činnosti, a to na základe žiadosti SJFP č. PPZ-45/BOK-FP-II-2010 zo dňa 29.01.2010 a bez riadneho poverenia na vykonanie kontroly.

4. Kontrola u povinnej osoby (TAM) sa úplne odlišovala od kontroly povinných osôb, na ktorú poukazuje žalobca vo svojich vyjadreniach, ako aj v žalobe. V danom prípade pri TAM išlo o komplexnú kontrolu dodržiavania povinností zo zákona na mieste v rozsahu uvedenom v oboznámení s kontrolnými zisteniami (č. PPZ-NKA-FSJ2-17-003/2015) a nielen o písomné administratívne vyhodnotenie programu vlastnej činnosti bez vykonania kontroly na mieste, ako v prípade DDS.

5. V uvedenom prípade začala plynúť jednoročná subjektívna lehota od 12.08.2015, to znamená dňom vydania Oboznámenia s kontrolnými zisteniami č. PPZ-NKA-FSJ2-17-003/2015, doručené žalobcovi dňa 20.08.2015 (sťažovateľ odkázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/191/2015-96, bod 67. a 69.) a nie od roku 2010, ako nesprávne posúdil Krajský súd v Bratislave.

27. Sťažovateľ mal za to, že Krajský súd v Bratislave sa nekriticky stotožnil s právnym názorom žalobcu bez toho, aby sa vysporiadal s námietkami sťažovateľa, ktoré boli uvedené k predmetným skutočnostiam vo vyjadrení žalovaného č. KM-OPS1-S-92/2016 zo dňa 02.06.2016 v bode č. 3. Taktiež sťažovateľovi nie je zrejmé, na základe akých skutočností dospel Krajský súd v Bratislave k záveru uvedenému v odsekoch č. 135 a 136 rozsudku, že FSJ bol predložený Manuál už pri výkone kontroly v Doplnkovej dôchodkovej spoločnosti Tatra banky, a. s. v roku 2010 a tak „mohla FSJ už vtedy objektívne zistiť porušenia zákona“. Laxný prístup krajského súdu, podľa názoru sťažovateľa, dokazuje aj to, že tvrdenie žalobcu nebolo žiadny spôsobom preverené, pretože ak by si krajský súd vyžiadal administratívny spis č. PPZ-BOK-FP-II-45/2015, tak by zistil, že Manuál TB Group pri kontrole DDS predložený nebol a taktiež by presne vedel označiť čas začatia plynutia subjektívnej lehoty a nestanovil by ho neurčito len na rok 2010 (sťažovateľ odkázal na odsek č. 136 rozsudku).

28. Sťažovateľ považoval za potrebné uviesť, že FSJ nie je zrejmé, ako v roku 2010 mohla reálne predpokladať, že pri kontrole iného subjektu - povinnej osoby TAM v roku 2015, jej bude predložený obdobný program vlastnej činnosti, ktorý bol na žiadosť SJFP č. PPZ-45/BOK-FP-II-2010 zo dňa 29.01.2010 zaslaný SJFP pri administratívnej kontrole DDS. Z uvedeného dôvodu SJFP nemohla na základe Oboznámenia s kontrolnými zisteniami č. PPZ-BOK-FSJ-II-45-002/2010 zo dňa 07.07.2010, doručené DDS dňa 14.07.2010, začať správne konanie voči TAM, resp. rozhodnutím uložiť TAM pokutu za nesplnenie povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 20 zákona č. 297/2008 Z. z., nakoľko sa jednalo o úplne iný právny subjekt, kde nebolo v tom čase (rok 2010) vydané poverenie na vykonanie jeho kontroly, čiže podklad pre rozhodnutie by bol získaný nezákonne. Taktiež sa jednalo o iný druh kontroly (administratívna kontrola programu DDS a nie kontrola na mieste) plnenia povinností, preto žalovaný nemohol „začať voči žalobcovi administratívne konanie za porušenie ust. § 10 ods. 1, ods. 2 citovaného zákona“, ako mylne, podľa názoru sťažovateľa, uvádza krajský súd v odseku č. 137

rozsudku. Takýto postup by bol FSJ neakceptovateľný z dôvodu porušenia základných zásad správneho konania. FSJ bez spoľahlivého zistenia skutkového stavu nemôže riadne, včas a spravodlivo rozhodnúť o uložení sankcie. Ad absurdum, ak by žalovaný rozhodoval v rozpore so zákonom, napr. o uložení pokuty žalobcovi, pričom by poukazoval na svoju predošlú rozhodovaciu prax (napr. možné rozhodnutie pri subjekte DDS), žalobca by sa nepochybné ohradil voči uvedenému rozhodnutiu a podal by žalobu na preskúmanie zákonnosti.

29. Sťažovateľ taktiež uviedol, že výsledky predchádzajúcich kontrol FSJ, ako aj výsledky dohládov NBS, nie sú právne záväzné, ani netvorí podklad pre vyhodnocovanie zistení pri kontrole u povinnej osoby TAM. Len rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu, resp. rozhodnutie súdu v predmetnom prípade sú pre prvostupňový správny orgán právne záväzné (sťažovateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Sžf/60/2014).

30. Sťažovateľ konštatoval, že smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2015/849 (na ktorú sa žalobca odvoláva) z 20.05.2015 o predchádzaní využívaniu finančného systému na účely prania špinavých peňazí alebo financovania terorizmu (ďalej len „smernica č. 2015/849“) v čl. 45 ods. 1 uvádza, aby „členské štáty vyžadovali od povinných subjektov uplatňovanie celoskupinovej politiky a postupov“ na účely boja proti praniu špinavých peňazí a financovania terorizmu, pričom jednoznačne nehovorí o identických programoch vlastnej činnosti v rámci skupiny. Zároveň v ods. 2 sa uvádza, že organizačné jednotky sú povinné dodržiavať vnútroštátne ustanovenia členského štátu transponujúceho túto smernicu, čiže aj ustanovenia § 20 ods. 1, 2 zákona. Transpozícia uvedených ustanovení do vnútroštátnej legislatívy je už v legislatívnom procese a de lege ferenda sa v novelizovanom § 20 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z. z. precizuje povinnosť vypracúvať program vlastnej činnosti s ohľadom na vlastnú organizačnú štruktúru ako aj na predmet podnikateľskej činnosti.

31. Podľa názoru sťažovateľa si aplikáciu článku 45 ods. 1 nemožno vykladať v tom smere, že združené podnikateľské subjekty s vlastnou právnou subjektivitou s rôznym predmetom podnikania a taktiež s rôznym zaradením medzi povinné osoby v zmysle ustanovení § 5 zákona, majú mať vypracovaný „celoskupinový spoločný program“ a zároveň sa týmto identickým programom všetky riadiť, nakoľko celoskupinové politiky sa majú týkať iba spoločných mechanizmov, procesov a postupov ohľadom výmeny informácií, ochrany osobných údajov, riadenia rizík (napr. bezpečnostné, reputačné, legalizácie), elektronických systémov a podobne. Uvedený postup je v rozpore s účelom ustanovenia § 20 ods. 1 zákona, ktorý vyžaduje písomné vypracovanie programu „vlastnej činnosti“ povinnej osoby a nie celej skupiny.

32. K plynutiu subjektívnej lehoty sťažovateľ uviedol, že lehota (subjektívna) pre začatie konania o uložení pokuty, resp. počiatok jej plynutia je právnou skutočnosťou, ktorá sa odvodzuje od subjektívnej okolnosti, a to vlastnej vedomosti správneho orgánu o porušení povinností a zároveň má význam aj pre osobu, ktorej má byť sankcia uložená, a to najmä s prihliadnutím na zásadu právnej istoty (sťažovateľ odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Szd/1/2012 zo dňa 25.04.2013.) Na podporu tohto výkladu poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu sp. zn. 2Sž/23/2011 zo dňa 15.02.2012, sp. zn. 8Sž/33/2011 zo dňa 30.01.2013, v ktorých veciach bola riešená obdobná právna otázka.

33. Práve deň vypracovania písomnosti „Oboznámenie s kontrolnými zisteniami“ je potom potrebné považovať za relevantný pre určenie možného začiatku plynutia subjektívnej lehoty pre uloženie pokuty za správny delikt, nakoľko jeho závery konštatujú porušenie povinností zo strany žalobcu, teda až 12.08.2015 správny orgán kvalifikovane zistil porušenie zákonných povinností povinnou osobou. Tento právny názor uviedol aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku sp. zn. 2S/191/2015-96, v bode 67. a 69.

34. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal aj na skutočnosť, že právne názory uvedené žalobcom boli prekonané judikatúrou Ústavného súdu ČR, ako aj Najvyššieho správneho súdu (napr. rozsudok sp. zn. 7 As 95/2011, 6 As 15/2011, sp. zn. IV. ÚS 646/09), z ktorej vyplýva, že začiatok plynutia prekluzívnej lehoty musí byť založený na objektívnej skutočnosti, t. j. vyhotovením písomného protokolu, dokonca v niektorých prípadoch až začatím správneho konania.

35. Sťažovateľ ďalej dal do pozornosti, že z dôvodu nejednoznačného výkladu ustanovení o tom, od ktorého momentu začína plynúť správne orgánu subjektívna lehota na uloženie pokuty, sa navrhuje v návrhu novely zákona ustanoviť, že porušenie povinností sa považuje za zistené dňom vypracovania oboznámenia s kontrolnými zisteniami, nakoľko až v oboznámení s kontrolnými zisteniami FSJ konštatuje konkrétne všetky porušenia zákona.

36. Vo vzťahu ku skutku 2 sťažovateľ citoval z rozsudku Krajského súdu v Bratislave:

„ 37. Pri skutku č. 2 konštatoval žalovaný porušenie ust. § 10 ods. 2 písm. a) zákona s poukazom na ust. § 10 ods. 1 písm. b) a ust. § 15 písm. a) citovaného zákona. V tomto prípade súd konštatoval procesné pochybenie zo strany žalovaného správneho orgánu, týkajúceho sa dostatočného vymedzenia náležitostí výroku rozhodnutia v správnom delikte, ktorý musí vždy spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným. Tento záver vyplýva z Odporúčania Výboru ministrov č. R (91) zo dňa 13.02.1991, ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Ako vyplýva z judikatúry súdov, trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy.

38. Je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v Trestnom zákone a Trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť, čo vyplýva zo zásady č. 6 Odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle Rezolúcie (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Nemožno pritom opomenúť, že hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a správny deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi predpismi.

39. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktach je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, resp. uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia, či sankcie boli uložené.

40. Súd zdôrazňuje, že nedostatočná špecifikácia skutku vo výroku rozhodnutia spôsobuje nepreskúmateľnosť pre jeho nezrozumiteľnosť a v dôsledku toho aj nezákonnosť samotného rozhodnutia. Neuvedenie skutku tak, aby tento bol dostatočne a nezameniteľne identifikovaný vo výroku svojho rozhodnutia považuje súd za podstatné porušenie zákona o správnom konaní, ktoré v konečnom dôsledku vedie k nepreskúmateľnosti vecného prieskumu a posúdení dôvodnosti žalobných námietok. V tejto súvislosti súd upozorňuje na rozhodovaciu činnosť NS SS ČR sp. zn. 2As/34/2006 a rozhodovaciu činnosť NS SR sp. zn. 2Sžo/46/2012, 4Sžo/125/2015."

41. Sťažovateľ k predmetným citovaným skutočnostiam uviedol, že nesúhlasí so záverom Krajského súdu v Bratislave, že skutok, ktorého sa dopustila povinná osoba, nie je dostatočne a nezameniteľne identifikovaný vo výroku rozhodnutia, ako aj s tým, že je pre nezrozumiteľnosť nepreskúmateľný. Tento záver krajského súdu bol prijatý na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

42. Sťažovateľ poukázal na to, že z administratívneho spisu je zrejmé, že z miestneho, časového, vecného vymedzenia a popisu konania povinnej osoby, ktorým porušila, alebo nesplnila zákonom stanovené povinnosti možno jednoznačne vyvodiť záver, že uvedené konanie povinnej osoby a skutky uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia sú formulované presne, úplne a dostatočne určito a

spôsobom, ktorý vylučuje ich zameniteľnosť s inými skutkami. Žalovaný všetky tieto skutočnosti uviedol v rozhodnutí FSJ na str. 1 a to: miesto spáchania správneho deliktu je sídlo spoločnosti Hodžovo námestie 3, Bratislava, čas spáchania skutku je kontrolované obdobie (od 01.01.2012 do 10.03.2015). Ďalej na str. 2 rozhodnutia FSJ v prvej vete uviedol popis povinností, ktoré povinná osoba nespĺnila, v prvom odseku za odrážkou uviedol, akým spôsobom povinná osoba porušenie zákona uskutočnila, popis skutku a v druhom odseku sú uvedené ustanovenia, ktoré boli povinnou osobou porušené /ustanovenia § 10 ods. 2 písm. a) zákona s poukazom na § 10 ods. 1 písm. b) zákona a ustanovenie § 15 písm. a) zákona/ a taktiež iné skutočnosti, ktoré zabezpečujú, aby nedošlo k zámene sankciovaného správneho deliktu s iným skutkom, ako napr. názov, registračné číslo a sídlo klientov, pri ktorých konkrétne došlo k nespĺneniu povinností zo zákona.

43. Ohľadom vymedzenia času spáchania správneho deliktu a predmetu konania sťažovateľ poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S 91/2013-98, podľa ktorého: „Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia, či sankcie boli uložené. Je teda zrejmé, že požiadavka na vymedzenie času, kedy bol skutok spáchaný nie je samoúčelná a ani z ustanovenia § 47 správneho poriadku ani iného predpisu nevyplýva povinnosť vymedziť čas spáchania deliktu konkrétnym dňom, hodinou, resp. minútou. Predmet konania je vo výroku rozhodnutia o správnom delikte vymedzený dostatočne, ak k takémuto vymedzeniu došlo akýmkoľvek nezameniteľným spôsobom, keďže jeho účelom je, ako bolo vyššie uvedené, práve istota, že bude dodržaná zásada ne bis in idem.“ Ďalej sa v rozhodnutí uvádza: „Súd má za to, že z praktického hľadiska je nemožné vymedziť presný časový okamih, v ktorom bol žalobca povinný plniť zákonom o ochrane pred legalizáciou stanovené povinnosti.“

44. Na základe uvedeného je, podľa názoru sťažovateľa, nepochybné, že identita skutkov je určená tak, že tieto nie sú zameniteľné s inými skutkami a skutok je označený právnou kvalifikáciou, konkrétne právne posúdený. Výrok takisto obsahuje aj úhrnnú sankciu uloženú za spáchané správne delikty (úvodná časť výroku, str. 1 rozhodnutia FSJ).

45. Takáto miera podrobnosti výroku je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania, a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu (rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžo/46/2012), čo žalovaný rozhodnutím docielil. Podľa sťažovateľa z uvedeného vyplýva, že svojím postupom neporušil namietaný čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

46. Sťažovateľ konštatoval, že žalobcovi bola po začatí správneho konania ako účastníkovi konania daná možnosť v súlade s ustanovením § 33 ods. 2 správneho poriadku, vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie, a to do 7 dní od doručenia upovedomenia o začatí správneho konania. Žalobca sa k upovedomeniu o začatí správneho konania vyjadril v písomnosti „Vyjadrenie účastníka správneho konania k podkladu rozhodnutia“ č. 370/TAM/2015 zo dňa 14.10.2015, doručenej FSJ dňa 19.10.2015, pričom správny orgán sa s námietkami a skutočnosťami v nej uvedenými riadne vysporiadal v rozhodnutí FSJ na str. 17 až 24.

47. Podľa názoru sťažovateľa žalobca mal právo už v štádiu účastníka správneho konania (v konaní o uloženie sankcie podľa zákona) oboznámiť sa s obsahom spisu a s podkladom rozhodnutia. Žalobca ako účastník správneho konania mal preukázateľne právo oboznámiť sa s obsahom všetkých podkladov, z ktorých správny orgán vychádzal a na základe ktorých aj správny orgán rozhodol a žalobcovi bol poskytnutý dostatočný časový priestor na vykonanie súčinnosti, navrhovanie vykonania dôkazov, ako aj na podanie vyjadrenia. Žalovaný možnosť nahliadnutia do spisu využil až po vydaní rozhodnutia FSJ dňa 20.11.2015, s ktorého bol spracovaný úradný záznam č. PPZ-NKA-FSJ2-17-011/2015. Pri tomto úkone však žalobca nenavrhol vykonať žiadne dôkazy, ani inak doplniť dokazovanie v správnom konaní.

48. Sťažovateľ poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 342/2012 z 13.09.2012, v ktorom dospel k názoru, že: „Účastník konania nemôže (bez ďalšieho) namietat porušenie svojho

základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces postupom alebo rozhodnutím administratívneho, prípadne súdneho orgánu, pokiaľ na ich účinnú ochranu neposkytol zákonom požadovanú súčinnosť, prípadne ju poskytol spôsobom, v rozsahu a lehote, keď je príspevok na ochranu týchto práv nulový, a preto bez akéhokoľvek reálneho významu."

49. Sťažovateľ ďalej uviedol, že pri ukladaní sankcie za súbeh viacerých správnych deliktov s rôznymi sadzbami pokút použil tzv. absorpčnú zásadu, teda správny orgán uložil za uvedené správne delikty sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt najprísnejšie postihnuteľný, čiže uložil sankciu v zmysle ustanovenia § 33 ods. 1 písm. a) zákona, čo je uvedené na str. 26 rozhodnutia FSJ.

50. Na základe uvedených skutočností nemožno podľa sťažovateľa tvrdiť, ako v celej žalobe naznačuje žalobca, že článok 6 Dohovoru sa v danom konaní neuplatnil (pričom správny orgán vychádzal zo zásad správneho konania, dodržal všetky práva účastníkov konania uvedené v ustanoveniach §§ 3, 33, 46 a 47, ako aj právo na obhajobu a rozhodnutie riadne odôvodnil) a že mu bolo odopreté právo na spravodlivé súdne konanie a taktiež, že sa per analogiae mali uplatniť práva obvineného v zmysle Trestného poriadku pri správnom trestaní uvedeného deliktu.

51. Sťažovateľ mal za to, že identicky rovnaké práva obvineného v trestnom konaní (ktorých sa dožaduje žalobca) nemôžu byť a priori uplatňované pri právnických osobách, ktoré sa dopustili správneho deliktu podľa tohto zákona. K veci je potrebné uviesť, že správny orgán rešpektuje v konaní princíp legality, ako základný princíp viacerých koncepcií a zákonov týkajúcich sa verejnej správy, preto nemôže ísť pri realizácii práv účastníkov konania nad zákonný rámec správneho poriadku. Správnemu orgánu neboli zverené právomoci orgánu činného v trestnom konaní podľa Trestného poriadku.

52. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

53. Sťažovateľ taktiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžo/46/2012, z ktorého vychádzal aj Krajský súd v Bratislave: „Vychádzajúc z článku 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z Odporúčania výboru ministrov č. R (91) pre členské štáty o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov dňa 13.02.1991 ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976) Najvyšší súd SR zastáva názor, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy." Z predmetnej časti uvedeného rozsudku vyplýva, že uplatnenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru sa týka trestania za správne delikty, preto žalovaný má za to, že túto časť rozsudku najvyššieho súdu nemožno analogicky, všeobecne aplikovať procesnoprávne, na zdôvodnenie vymedzenia náležitostí výroku rozhodnutia o správnom delikte, ako nesprávne uvádza Krajský súd v Bratislave v odôvodnení rozsudku v odsekoch č. 140 a 141.

54. Sťažovateľ ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžo/147/2008, str. 6 a 7, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/191/2015-96 zo dňa 25.05.2016, bod č. 98 až 101, str. 19 a 20, kde sa obdobné dôvodenie uvedené v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžo/46/2012 aplikovalo pri ukladaní sankcie, čo podporuje znova rozdielnosť v rozhodovaní Krajského súdu v Bratislave v žalovanej veci s ustálenou súdnou praxou, pričom O. A. K., Z. bola viackrát členkou senátov, naposledy v konaní vedenom pod sp. zn. 2S/191/2015.

55. Sťažovateľ uviedol, že zásada č. 6 Odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle Rezolúcie (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní bola, ako bolo vyššie uvedené, dodržaná v plnej miere, preto žalovanému z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave nie je zrejmé, aké práva a povinnosti boli vo veci správnej sankcie porušené, resp. nesplnené. V odôvodnení rozsudku absentuje vyslovenie právneho názoru, ktorým by mal byť správny orgán pri vydávaní nového rozhodnutia viazaný.

56. Sťažovateľ k veci ďalej uviedol, že povinné osoby sú povinné získať a mať primerané, presné a aktuálne informácie o konečnom užívateľovi výhod (ďalej len „KUV“). Povinné osoby by mali v závislosti od rizika legalizácie zisťovať fyzickú osobu, v prospech ktorej sa obchod vykonáva, resp. ktorá vykonáva skutočnú kontrolu nad klientom prostredníctvom vlastníctva alebo iných prostriedkov, a to najmä v záujme zabezpečenia účinnej transparentnosti na účely boja proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti a financovaniu terorizmu. Potreba presných a aktuálnych informácií o KUV je kľúčovým faktorom pri odhalení páchatel'ov predikatívnych trestných činov (napr. korupcia, daňová trestná činnosť, atď.), ktorí by inak mohli skryť svoju totožnosť za vlastnícku, podnikovú štruktúru, ktorú povinná osoba taktiež nezisťovala.

57. Aj keď zistenie stanoveného percentuálneho vlastníckeho podielu alebo majetkovej účasti automaticky neznamená zistenie KUV, malo by ísť o jeden z viacerých dôkazových faktorov, ktorý je potrebné zohľadniť. V prípade, ak nemožno identifikovať žiadnu fyzickú osobu, ktorá skutočne ovláda klienta prostredníctvom stanoveného percentuálneho vlastníckeho podielu alebo majetkovej účasti (najmenej 25 %), musí povinná osoba zisťovať, či KUV nie je zakladateľ, štatutárny orgán, člen štatutárneho orgánu alebo iného riadiaceho orgánu, dozorného orgánu alebo kontrolného orgánu klienta alebo osoba, ktorá má právo vymenovať, inak ustanoviť alebo odvolať tieto orgány, resp. osoba, ktorá patrí do okruhu osôb, v prospech ktorých sa zakladá alebo pôsobí združenie majetku, ak neboli určení budúci príjemcovia prostriedkov združenia majetku.

58. V zmysle čl. 14 ods. 4 smernice č. 2015/849 v prípade, že povinný subjekt nie je schopný splniť požiadavky na povinnú starostlivosť vo vzťahu ku klientovi stanovené v článku 13 ods. 1 prvom pododseku písm. a), b) alebo c) (KUV), členské štáty vyžadujú, aby nesmel vykonať transakciu prostredníctvom bankového účtu, založiť obchodný vzťah ani vykonať transakciu, a aby ukončil obchodný vzťah a zväzil predloženie hlásenia o podozrivej transakcii FIU vo vzťahu ku klientovi v súlade s článkom 33.

59. Žalobca sám uviedol, že KUV v tomto prípade neexistuje, a teda ide o objektívnu neexistenciu KUV, pričom tomuto záveru predchádzalo dôkladné preverovanie, ako uvádza v rozklade str. 10, ods. 3: „Záver o tom, že KUV neexistuje, bol výsledok určitého analytického procesu pracovníkov odboru compliance, nie len bezdôvodným tvrdením, ktorému by nepredchádzalo dôkladné preverovanie“, z čoho vyplýva, že pokiaľ sa povinnej osobe od klienta nepodarilo získať informácie potrebné na identifikáciu KUV podľa § 9 písm. b) bod 4 až 6 zákona, mala následne postupovať podľa § 15 písm. a) zákona, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia FSJ (vychádzajúc z eurokonformného výkladu zákona) na str. 6 a nie súčasne, ako tendenčne uvádza žalobca v žalobe.

60. Sťažovateľ poukázal na to, že uvedený postup vyplýva aj z dokumentu žalobcu pod názvom „Konečný užívateľ výhod (KUV)“ ods. 1, v ktorom sa uvádza: „V prípade ak banka nie je schopná preukázať, že pozná vlastnícke vzťahy vrátane KUV pri klientovi, ktorý je právnickou osobou a obchodný vzťah s klientom napriek tomu nebol ukončený, vystavuje sa riziku sankcie zo strany regulátora.“ (sťažovateľ odkázal na záznam zo začatia kontroly, príloha č. 1 list označený „KUV“), čo preukazuje, že o takomto postupe povinná osoba vedela, ale napriek tomu ho nevykonala.

61. V súvislosti so zisťovaním KUV sťažovateľ uviedol, že navrhovaná novela zákona súvisí s transpozíciou článku 13 bod 1 písm. b) smernice č. 2015/849, pri ktorej sa povinnosť zisťovať konečného užívateľa výhod „v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu“ mení na obligatórnu, to znamená, že povinné osoby pri vykonávaní základnej starostlivosti v prípadoch podľa § 10 ods. 2 písm. a) až e) zákona budú povinné vždy identifikovať konečného užívateľa výhod a prijať opatrenia na overenie jeho identifikácie, vrátane opatrení na zistenie vlastníckej a riadiacej štruktúry klienta.

62. Navrhovanou zmenou zákona sa takisto zabezpečuje transpozícia článku 30 smernice č. 2015/849, ktorá vyžaduje, aby podnikateľské subjekty a iné právne subjekty mali povinnosť získať a mať

primerané, presné a aktuálne informácie o svojom konečnom užívateľovi výhod a členský štát má zabezpečiť uchovávanie týchto informácií v niektorom z centrálnych registrov členského štátu. Za tým účelom sa zavádza povinnosť dotknutých právnických osôb identifikovať konečného užívateľa výhod a v listinnej alebo elektronickej podobe viesť priebežne jeho aktuálne identifikačné údaje, ktoré musí dotknutá právnická osoba uchovávať aj po dobu ďalších piatich rokov od zániku postavenia konečného užívateľa výhod. Podmienkou zápisu vybraných právnických osôb, (napr. obchodných spoločností, neziskových organizácií alebo nadácií) do príslušného registra, bude aj uvedenie informácie o konečnom užívateľovi výhod vrátane údaju, ktorý zakladá jeho postavenie.

63. Rovnako návrhom novely smernice č. 2015/849 sa spresňuje prístup do registra KUV a ustanovuje sa, aby centrálny registre členských štátov boli prepojené prostredníctvom Európskej centrálnej platformy zriadenej podľa článku 4a ods. 1 Smernice 2009/101/ES, pričom sa opätovne kladie dôraz na riadne zisťovanie KUV.

64. Vo vzťahu ku skutku 3 sťažovateľ citoval z rozsudku Krajského súdu v Bratislave:

65. „Základná starostlivosť povinnej osoby vo vzťahu ku klientovi je vymedzená v ust. § 10 citovaného zákona. Napriek tejto skutočnosti žalovaný neuvádza, že by žalobca nezisťoval pôvod finančných prostriedkov, z čoho možno jednoznačne vyvodiť, že vyčíta žalobcovi len prípadné porušenie ust. § 30 ods. 3 zákona, ktoré však nie je možné považovať za iný správny delikt. V danom prípade podľa názoru senátu krajského súdu žalovaný správny orgán použil nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku. V tomto prípade žalovaný správny orgán všeobecne konštatuje porušenie ust. § 10 ods. 2 písm. a), písm. b) zákona s poukazom na § 10 ods. 1 písm. d) zákona a § 30 ods. 3 zákona, avšak nie je zrejme konkrétne porušenie zákonného ustanovenia, a síce v ktorom prípade sa jedná o porušenie § 10 ods. 1 písm. d) a v ktorom o porušenie ust. § 10 ods. 2 písm. a), písm. b) citovaného zákona. Takýto opis skutku preto súd považuje za nedostatočný.

66. Právna kvalifikácia skutku v tomto prípade nie je dostatočná, pretože nie je jednoznačne rozlíšené, či žalobcovi je vyčítané porušenie povinností pri uzatváraní obchodného vzťahu alebo pri realizovaní obchodu."

67. Sťažovateľ k predmetným citovaným skutočnostiam uviedol, že nesúhlasí so záverom Krajského súdu v Bratislave, že právna kvalifikácia a opis skutku, ktorého sa dopustil žalobca sú nedostatočné. Tento záver krajského súdu bol prijatý na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

68. Sťažovateľ mal zato, že pri uplatňovaní deliktuálnej zodpovednosti v súvislosti s § 10 ods. 1 písm. d) zákona je potrebné vychádzať z nesplnenia povinností ustanovených v § 10 ods. 2 písm. a) a b) zákona a v § 30 ods. 3 zákona, ktoré sú uvedené vo výroku rozhodnutia FSJ na str. 2 a 3. Z legislatívno-technického hľadiska ustanovenie § 10 ods. 1 zákona neukladá žiadnu povinnosť (definuje len obsah základnej starostlivosti), a preto ho možno v rámci správneho trestania použiť len v spojitosti s takou normou, ktorá stanovuje jej adresátovi príkaz alebo zákaz. Takouto normou je v predmetnej veci § 10 ods. 2 a § 30 ods. 3 zákona. Obdobný názor vyjadril v rozsudku Krajský súd v Bratislave sp. zn. 2S/73/2014-60 zo dňa 10.06.2015, bod V, str. 14, ods. 2, z ktorého vychádzal aj správny orgán.

69. Na základe uvedeného podľa sťažovateľa nemožno za vadu rozhodnutia považovať to, ako sa mylne domnieva žalobca, keď v rozhodnutí FSJ poukázala na nesplnenie zákonných povinností (§ 10 ods. 2 písm. a) a b), § 30 os. 3 zákona), ktoré úzko súvisia s nedostatočnou mierou vykonanej základnej starostlivosti, t. j. nezistenie pôvodu finančných prostriedkov v závislosti od rizika legalizácie /§ 10 ods. 1 písm. d) zákona/.

70. Sťažovateľ v rozhodnutí FSJ na str. 2, bod 3, za odrážkou, uvádza nesplnenie dvoch povinností, a to:

- nepreukázanie predloženými dokladmi zistenie pôvodu finančných prostriedkov v závislosti od rizika

legalizácie alebo financovania terorizmu, táto povinnosť je upravená v ustanovení § 30 ods. 3 zákona, - pri vykonávaní základnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi, a to pri vykonaných obchodoch s nasledovnými klientmi:..., táto povinnosť je uvedená v ustanovení § 10 ods. 2 zákona: „Povinná osoba je povinná vykonať základnú starostlivosť vo vzťahu ku klientovi“.

71. Ďalej sťažovateľ v rozhodnutí FSJ v tejto istej časti taktiež poukázal na obsah základnej starostlivosti v zmysle § 10 ods. 1 písm. d) zákona, a to: „zistenie pôvodu finančných prostriedkov v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu“, ktorý žalobca v žiadnom z uvedených 18 prípadoch nesplnil.

72. K veci sťažovateľ dodal, že nie je povinnosťou povinnej osoby pôvod finančných prostriedkov jednoznačne zistiť, pokiaľ toto nie je v jej možnostiach, avšak jej povinnosťou je každopádne vykonať relevantné kroky na zistenie takejto skutočnosti - zisťovať. Čo sa týka priameho kontaktovania klienta, ide o postup výslovne aprobovaný, napr. preambula smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/60/ES z 26.10.2005 o predchádzaní finančného systému na účely prania špinavých peňazí a financovania terorizmu (bod 10 preambuly), ktorá síce nemá právnu záväznosť, je však dôležitá ako autentický výklad zmyslu a cieľa právnej normy, preto nesmie byť opomínaná. Povinná osoba voči klientovi nevykonala základnú starostlivosť, keď miesto zisťovania finančných prostriedkov, tento predpokladala (rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 91/2013-98 zo dňa 20.02.2015, str. 27), ako to bolo aj v prípadoch uvedených v rozhodnutí FSJ.

73. Sťažovateľ uviedol, že u klientov s rizikovým stupňom 3 pri obchodoch, ktoré môžu naplňať znaky neobvyklej obchodnej operácie (ďalej len „NOO“) v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zákona nemožno vykonávať základnú starostlivosť bez zohľadnenia určitého rizika legalizácie a financovania terorizmu (aj keď celkovo nezodpovedá jednoznačne zaradeniu do kategórie vysokého rizika), čiže nemožno tohto klienta celkovo kvalifikovať ako klienta so štandardným rizikom, pri ktorom sa nevykonávajú opatrenia, ktoré sa uplatňujú za podmienky „v závislosti od rizika legalizácie“. V prípade, ak by bolo stanovené vysoké riziko legalizácie, povinná osoba je povinná vykonať už zvýšenú starostlivosť vo vzťahu ku klientovi v zmysle § 12 zákona. Rizikovosť klienta bola preukázaná aj tým, že povinná osoba sa pokúsila vykonať opatrenia na zistenie pôvodu (avšak dostatočne pôvod nezistila) v zmysle § 10 ods. 1 písm. d) zákona, čiže klient, ako aj charakter obchodu disponovali určitou mierou rizika legalizácie, ktorú povinná osoba na základe posudzovania obchodu identifikovala.

74. Sťažovateľ mal za to, že obsah starostlivosti (bez akceptovania rizika klienta č. 3 a vysokej hodnoty jeho obchodov) vykonaný žalobcom nezodpovedal možnému riziku legalizácie a financovania terorizmu v zmysle § 10 ods. 1 písm. d) zákona. V prípade ak povinná osoba bola opačného názoru, mohla svoj „dostatočný“ rozsah starostlivosti vo vzťahu ku klientovi v konaní preukázať, čo však neurobila napriek tomu, že minimálne od začatia správneho konania (doručené dňa 07.10.2015), resp. od doručenia oboznámenia s kontrolnými zisteniami (doručené dňa 20.08.2015) o uvedených porušeníach v identifikovaných 18 prípadoch vedela, avšak sa k nim konkrétne v celom správnom konaní nevyjadřila.

75. Podľa názoru sťažovateľa povinná osoba v uvedených 18 prípadoch, mala minimálne priamym kontaktovaním klientov zistiť pôvod finančných prostriedkov a o tomto úkone predložiť pri kontrole hodnoverný dôkaz, čo však neurobila.

76. Sťažovateľ uviedol, že nie je mu zrejmé, prečo Krajský súd v Bratislave nepovažuje porušenie ustanovenia § 30 ods. 3 zákona za iný správny delikt, pretože tento názor súd vôbec neodôvodnil.

77. Podľa § 33 ods. 1 zákona finančná spravodajská jednotka uloží právnickej osobe a fyzickej osobe - podnikateľovi pokutu do

a) 165.969,- eur, ktorá nesplní alebo poruší niektorú z povinností ustanovenú týmto zákonom v § 10 ods. 1 až 4, 6 až 11, § 11 ods. 3, § 12, § 14 až § 17 a § 20,

b) 99.581,- eur, ktorá nesplní alebo poruší niektorú z povinností ustanovenú týmto zákonom v § 18 ods. 1, § 19 ods. 2 až 4, § 21, § 24 ods. 1 až 4, § 30 ods. 1 a 2,

c) 66.387,- eur, ktorá nesplní alebo poruší povinnosť ustanovenú týmto zákonom, ak nie je uvedená v písmenách a) alebo b).

78. K tomuto sťažovateľ uviedol, že nadpis ustanovenia § 33 zákona znie „Iné správne delikty“, z čoho podľa neho vyplýva, že porušenie povinností výslovne uvedených v písm. a) alebo b), resp. v nich výslovne neuvedených (písm. c), možno považovať za iné správne delikty. Uvedené tvrdenie potvrdzuje aj znenie § 33 ods. 2 písm. b) zákona, podľa ktorého finančná spravodajská jednotka uloží právnickej osobe a fyzickej osobe - podnikateľovi pokutu do 331.939,- eur, ak je správnym deliktom podľa odseku 1 zmarené alebo podstatne sťažené zaistenie príjmu z trestnej činnosti, to znamená, že porušenie povinností podľa § 33 ods. 1 písm. a) až c) sú správnymi deliktami podľa zákona.

79. Sťažovateľ uviedol, že mu nie je z odôvodnenia rozsudku krajského súdu taktiež zrejmé, aký charakter má potom porušenie § 30 ods. 3 zákona, keď nie je trestným činom, priestupkom, disciplinárnym previnením, ani iným správnym deliktom.

80. Sťažovateľ uviedol, že presné určenie charakteru obchodov v predmetnej veci by bolo zložité, pretože klienti povinnej osoby uzatvárali obchody na kúpu podielov TAM aj v rámci obchodných vzťahov, ktoré sa prelínali s obchodnými vzťahmi Tatra banky, a. s., ktorá vykonáva pre povinnú osobu, na základe zmluvy o spolupráci, plnenie povinností v zmysle zákona za využitia vlastných evidencií a systémov. Sťažovateľ mal za to, že precízne určenie druhu a charakteru obchodu v zmysle § 10 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) zákona nemení nič na skutočnosti, že povinná osoba nesplnila dôležitú povinnosť vyplývajúcu z obsahu základnej starostlivosti, a to: „zistenie pôvodu finančných prostriedkov“ v predmetných 18 prípadoch, ako je to konkrétne opísané v odôvodnení rozhodnutia FSJ na str. 8 až 14.

81. Sťažovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžp/20/2011, podľa ktorého: „Aplikácia zásady spoľahlivého zistenia skutočného stavu správnym orgánom musí byť taká, aby sa súčasne neprímerane nezvyšovali trovy konania a aby nedochádzalo k prieťahom v konaní. Práve riadne objasnenie faktov, resp. skutočností súvisiacich s predmetom konania prispieva veľkou mierou k správnosti rozhodnutia aj po právnej stránke. Zásada materiálnej pravdy potom podľa slovenskej právnej úpravy nemá charakter absolútny, t. j. správne orgány nemažú povinnosť zistiť všetku a absolútnu pravdu, ale stav veci mažu zistiť „len“ spoľahlivo, teda tak, aby bolo možné riadne, včas a spravodlivo rozhodnúť. Zásada materiálnej pravdy podľa slovenskej právnej úpravy je kompromisom medzi striktným chápaním absolútnej pravdy a ďalšími zásadami, ktoré má správny orgán v rámci správneho konania dodržiavať (napr. primeranosť konania z hľadiska časového, primeranosť konania z hľadiska ekonomického a pod.)“, z čoho správny orgán aj vychádzal.

82. K predmetnému skutku sťažovateľ uviedol, že na základe absencie presného charakterizovania obchodu (či išlo o jednotlivý obchod alebo obchodný vzťah) nemožno konštatovať, že by táto časť výroku napadnutého rozhodnutia FSJ mala za následok jeho nezákonnosť, ktorá by ukracovala žalobcu na jeho práva, keď skutok i jeho právna kvalifikácia bola vo výroku uvedená jasne a uložená sankcia za skutok uvedený v § 10 ods. 2 písm. a) zákona a skutok uvedený v § 10 ods. 2 písm. b) zákona s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 1 písm. a) zákona je úplne zhodná.

83. Vo vzťahu ku skutku 4 sťažovateľ citoval z rozsudku Krajského súdu v Bratislave:

84. „V skutku č. 4 sú uvedené dva samostatné skutky, ktoré podľa žalovaného vykazujú znaky tej istej právnej kvalifikácie. Ide o nesplnenie povinnosti uvedenej v ust. § 17 ods. 1 zákona. V prípade obchodnej operácie klienta P. L. N. (nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 04.01.2012 v hodnote 700.000,- eur a ich následný predaj dňa 16.01.2012 v celkovej hodnote 1.180.180,05 eura) a v prípade obchodnej operácie klienta S. K., pri ktorých bolo žalobcovi vytýkané, že predmetnú operáciu neohlásil bez zbytočného odkladu. V tomto prípade hlásenie, ako vyplynulo z administratívneho spisu, bolo vykonané v lehote 22 dní.

85. Žalovaný správny orgán vo svojom rozhodnutí však neuvádza žiadnu konkrétnu lehotu, ktorú považuje za bezodkladnú.

86. Pojem „bezodkladne“ je však pojem neurčitý, ktorý je podľa názoru súdu potrebné dôsledne odôvodniť. V tomto prípade je preto možné konštatovať, že v tejto časti je preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nepreskúmateľné.

87. Žalovaný správny orgán nijakým spôsobom nevysvetlil pojem bezodkladne, nijakým spôsobom ho nekonkretizoval a neprispôbil danej situácii. Neuviedol, prečo lehotu 22 dní nepovažoval za bezodkladnú s poukazom na skutkovú situáciu prejednáwanej veci.

88. V danom prípade, ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu, žalobca neobvyklú obchodnú operáciu hlásil. Ako vyplýva z hlásenia, ide o čiastkové transakcie, ktoré prebiehali v dňoch 01.12. - 07.02.2012, pričom komplexná operácia bola nahlásená 08.02.2012. Túto operáciu žalobca nahlásil ako neobvyklú v momente ako on sám túto situáciu tak vyhodnotil, pretože išlo o viac čiastkových transakcií, pričom jednotlivé čiastkové operácie nepovažoval za neobvyklé, ale až ich spoločným vyhodnotením sa môžu neobvyklými stať, čo žalobca takto vyhodnotil a bezodkladne oznámil, pretože neobvyklosť podľa jeho názoru nastala až v ich súhrne. S touto námietkou žalobcu sa žalovaný nevysporiadal."

89. Sťažovateľ k predmetným citovaným skutočnostiam uviedol, že nesúhlasí so záverom Krajského súdu v Bratislave, že rozhodnutie FSJ je v tejto časti nepreskúmateľné, pretože v rozhodnutí FSJ neodôvodnila, nevysvetlila a nekonkretizovala pojem „bezodkladne“. Tento záver krajského súdu bol prijatý na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

90. Sťažovateľ uviedol, že dva rozdielne skutky vykazujú znaky jednej právnej kvalifikácie uvedenej v ustanovení § 17 ods. 1 zákona, prvá veta, tým že:

- v 1. prípade uvedenom v rozhodnutí FSJ na str. 3, bod 4, skutok č. 1 bolo porušenie povinnosti v tom, že povinná osoba bez zbytočného odkladu neohlásila obchodnú operáciu klienta P. L. N., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 04.01.2012 v hodnote 700.000,- eur a následný ich predaj (redemácia) dňa 16.01.2012 v celkovej hodnote 1.180.780,05 eura, ktorá naplnila znak jednej z foriem NOO,

- v 2. prípade uvedenom v rozhodnutí FSJ na str. 4, bod 4, skutok č. 2 bolo porušenie povinnosti v tom, že povinná osoba vôbec neohlásila obchodnú operáciu klienta S. K., nar. XX.XX.XXXX - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 21.12.2012 v hodnote 900.000,- eur, ktorá naplnila znaky NOO.

91. V prvom prípade konanie povinnej osoby spočívalo v tom, že táto neohlásila obchodnú operáciu včas (dôležitosť časového faktora) a v druhom prípade povinná osoba neohlásila obchodnú operáciu vôbec, čiže nekonala (dôležitosť omisívneho konania), aj keď obidva skutky zodpovedajú jednej zákonnej právnej kvalifikácii porušenia povinnosti v zmysle § 17 ods. 1 zákona, a preto ich nemožno posudzovať spoločne, ako to pravdepodobne urobil Krajský súd v Bratislave.

92. Sťažovateľ uviedol, že v prípade obchodnej operácie klienta P. L. N. - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 04.01.2012 v hodnote 700.000,- eur a následný ich predaj (redemácia) dňa 16.01.2012 v celkovej hodnote 1.180.780,05 eura, ktorá naplnila znak jednej z foriem NOO uvedených v bode 4.2 Programu, povinná osoba neohlásila uvedenú NOO FSJ bez zbytočného odkladu, nakoľko hlásenie o NOO č. 048/1300/12 RX-7 (predmet hlásenia osoba P. L. N.) bolo zo strany Tatra banky, a. s. podané PSJ až dňa 08.02.2012, pričom k vykonaniu NOO došlo dňa 16.01.2012, to znamená, že hlásenie o NOO bolo podané s časovým odstupom 22 dní.

93. Táto skutočnosť je preukázaná predloženými dokladmi povinnou osobou pri kontrole, ktoré sú súčasťou zložky „P. N.“ (záznam zo začatia kontroly, príloha č. 2, str. 1 až 8 zložky), a to dokumentom „Konfirmácia - transakcie“, str. 1 tejto zložky, kde je uvedená „redemácia“ TAM-DEF zo dňa

16.01.2012 vo výške 1.180.780,05 eura a dokumentom „Neobvyklá obchodná operácia“, str. 7 tejto zložky, kde je uvedený popis hlásenia o NOO Tatra banky, a. s. č. 048/1300/12 RX-7 zo dňa 08.02.2012, osoba Yan Ling Fang s uvedením predmetného investovania do podielov TAM.

94. Podľa § 17 ods. 1 zákona povinná osoba je povinná ohlásiť finančnej spravodajskej jednotke neobvyklú obchodnú operáciu alebo pokus o jej vykonanie bez zbytočného odkladu.

95. Podľa § 17 ods. 3 zákona hlásenie o NOO obsahuje: obchodné meno, sídlo alebo miesto podnikania a identifikačné číslo povinnej osoby; údaje získané identifikáciou osôb, ktorých sa neobvyklá obchodná operácia týka; údaje o neobvyklej obchodnej operácii, najmä dôvod neobvyklosti, časový priebeh udalostí, čísla účtov, údaje o tom, kedy boli založené, kto je ich majiteľom a kto má k nim dispozičné právo, fotokópie dokladov, na ktorých základe boli účty založené, identifikácie osôb oprávnených s účtami nakladať, fotokópie uzavretých zmlúv a ďalších súvisiacich dokumentov a informácií, ako aj ďalšie informácie, ktoré môžu súvisieť s neobvyklou obchodnou operáciou a sú významné pre jej ďalšie posúdenie; údaje o tretích osobách, ktoré majú informácie o neobvyklej obchodnej operácii; meno a priezvisko osoby podľa § 20 ods. 2 písm. h) a telefonický kontakt na túto osobu.

96. Sťažovateľ uviedol, že mu vôbec nie je zjavné ako sa súd vysporiadal zo skutkom č. 2, ktorý sa týka neohlásenia NOO klienta S. K., uvedeného v rozhodnutí FSJ na str. 4.

97. V prípade obchodnej operácie klienta S. K. - nákup podielov fondu TAM-DEF zo dňa 21.12.2012 v hodnote 900.000,- eur, ktorá naplnila znaky NOO v zmysle § 4 ods. 1 a § 4 ods. 2 písm. b), g) zákona (obsiahnuté aj v Programe na str. 45) s poukazom na skutočnosť, že uvedené finančné prostriedky boli na účet povinnej osoby prevedené z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, ktorého majiteľom je spoločnosť VV-Agro, s. r. o. (ktorá už bola predmetom niekoľkých hlásení o NOO pre podozrenie z daňovej trestnej činnosti), a to dňa 21.12.2012, kedy S. K. nemal žiadny právny vzťah k uvedenej spoločnosti; povinná osoba predmetnú operáciu nevyhodnotila ako NOO a následne ju ako NOO neohlásila FSJ bez zbytočného odkladu.

98. Táto skutočnosť bola preukázaná predloženými dokladmi povinnou osobou pri kontrole, ktoré sú súčasťou zložky „S. K.“ (záznam zo začatia kontroly, príloha č. 2, str. 1 až 10 zložky), a to dokumentom „Konfirmácia - transakcie“, str. 2 tejto zložky, kde je uvedený „nákup“ TAM-DEF zo dňa 21.12.2012 vo výške 900.000,- eur a dokumentom, kde je uvedené, že prostriedky boli odoslané z účtu spoločnosti VV-Agro, s. r. o. č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, ktoré boli predtým pripísané z účtu č. XXXXXXXXXXXX Štátnej pokladnice vo výške 1.754.714,32 eura s popisom: PÚ - Daň z pr. hod. (viď str. 5 - výpis z účtu a str. 5A zložky). Ďalej sa tu uvádza, že spoločnosť VV-Agro, s. r. o. bola predmetom viacerých hlásení o NOO a transakcie na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX sú súčasťou zložitého reťazca transakcií medzi mnohými spoločnosťami, ktoré boli opakovane hlásené FSJ pre podozrenie na legalizáciu v súvislosti s daňovou trestnou činnosťou. FSJ obsah uvedených hlásení o NOO, na ktoré poukazovala povinná osoba, preverila a vyhodnotila (sťažovateľ odkázal na úradný záznam č. PPZ-NKA-FSJ2-17-009/2015 zo dňa 27.10.2015 a príloha).

99. Sťažovateľ mal v tomto prípade jednoznačne za to, že poukázaním iba na finančný prevod uvedený vo výpise z účtu v riadku 422, ktorý je prílohou hlásenia o NOO Tatra banky, a. s. č. 021/1300/13 RX-12, ktoré sa týkalo spoločnosti Blue Besteam Kft. (absolútne nie obchodu S. K.), povinná osoba v prípade uvedenej NOO (nákupu podielov fondu TAMDEF zo dňa 21.12.2012 v hodnote 900.000,- eur) si nespĺnila povinnosť v zmysle § 17 ods. 1 zákona. Toto tvrdenie je podporované aj skutočnosťou, že hlásenie o NOO Tatra banky, a. s. neobsahovalo všetky komplexné informácie o uvedenom obchode a klientovi v zmysle náležitostí hlásenia o NOO podľa ustanovenia § 17 ods. 3 zákona (sťažovateľ poukázal na vzor hlásenia na stránke www.minv.sk/vzory-hlaseni-o-noo).

100. K odsekom č. 153 a 154 sťažovateľ uviedol, že nie je oprávnený vykladať zákonné ustanovenia, lebo by mohlo dôjsť k tomu, že by svojím výkladom príslušného ustanovenia mohol zúžiť alebo rozšíriť povinnosti povinných osôb, a to je neprípustné. Na základe uvedeného v rozhodnutí FSJ nebola

stanovená konkrétna lehota možného ohlásenia NOO, a preto tento čas bol vymedzený negatívne: „ohlásenie NOO bolo vykonané s časovým odstupom 22 dní, čo nie je splnením povinnosti ohlásiť NOO bez zbytočného odkladu“, čím sa zároveň predišlo možným účelovým subjektívnym špekuláciám zo strany žalobcu o tejto lehote.

101. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod pojmom bez zbytočného odkladu (bezodkladne) treba rozumieť v lehote spravidla pár dní (max. 5 - 7 dní). Tento pojem sa v ustálenej právnej praxi vykladá podľa objektívnych možností splnenia stanovenej povinnosti. V rozhodovacej činnosti súdov bol vyslovený taktiež názor, že lehota „bez zbytočného odkladu“ je doba zodpovedajúca približne 8 dňom, čo ani zďaleka nezodpovedá 22 dňom.

102. Z ustálenej súdnej praxe možno podľa sťažovateľa vyvodiť záver, že ide predovšetkým o lehotu, ktorá má v danom prípade vyjadrovať čo najkratší časový úsek. Ak má subjekt v tejto lehote splniť nejakú povinnosť, musí tak urobiť okamžite ako je to možné, teda vtedy, keď vznikla možnosť jej splnenia po prvý raz. Pri určení dĺžky lehoty ustanovenej termínmi bez zbytočného odkladu, prípadne lehoty primeranej určí jej konkrétnu dĺžku napokon súd. Tento musí zvažovať konkrétne okolnosti prípadu, objektívne ich posúdiť a vyvarovať sa akceptácii subjektívnych okolností na strane povinného subjektu.

103. K uvedenému sťažovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo 32/2007, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tdo 32/2012, nález Ústavného súdu Českej republiky IV. ÚS 314/05, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26Cob 108/2005.

104. Tento názor možno vyvodiť aj z ustanovenia § 18 ods. 1 českého AML zákona, podľa ktorého: „Zjistí-li povinná osoba v souvislosti se svou činností podezřelý obchod, oznámí to Finančnímu analytickému úřadu (dále jen „Úřad“) bez zbytečného odkladu, nejpozději do 5 kalendářních dnů ode dne zjištění podezřelého obchodu. Vyžadují-li to okolnosti případu, zejména hrozí-li nebezpečí z prodlení, oznámí povinná osoba podezřelý obchod neprodleně po jeho zjištění.“

105. Sťažovateľ v danom prípade vychádzal z horeuvedených skutočností a z premisy, že pod pojmom „bez zbytočného odkladu“ j e potrebné rozumieť rozhodne kratší časový úsek, čo vyplýva aj z gramatického výkladu tohto slovného spojenia, pričom lehotu 22 dní nesporne nemožno vykladať za lehotu bez zbytočného odkladu, najmä s ohľadom na preventívny účel zákona, ktorým je ochrana pred legalizáciou a financovaním terorizmu, a to napr. využitím inštitútu zdržania NOO, podania podnetu na zaistenie peňažných prostriedkov určených alebo použitých na spáchanie trestného činu.

106. Z vyššie uvedených skutočností podľa sťažovateľa vyplýva, že povinná osoba mala možnosť splniť danú povinnosť po prvý raz už dňa 16.01.2012.

107. Sťažovateľ uviedol, že správny orgán postupuje pri hodnotení dôkazov podľa svojej úvahy, pričom každý dôkaz hodnotí jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 34 ods. 5 správneho poriadku), pričom dbá na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania. Rozhodujúcim kritériom pre hodnotenie dôkazov je tzv. vnútorné presvedčenie, ktoré sa vytvára na základe logického úsudku a na starostlivom zhodnotení jednotlivých dôkazov.

108. Správny poriadok nestanovuje správne orgánu, aby v odôvodnení rozhodnutia uvádzal jeho tzv. vnútorné presvedčenie a voľný myšlienkový proces, ktorého výsledkom by bol záverečný názor na hodnotenú vec, ako aj konkrétne mieru, resp. kritérium, podľa ktorého prihliadal na tvrdenia účastníkov konania.

109. Sťažovateľ uviedol, že z obsahu hlásenia č. NOO 120340 (hlásenie Tatra banky č. 048/1300/12 RX-7) vyplýva, že po akumulovaní prostriedkov na účte boli v dňoch 19.12.2011 a 04.01.2012 nakúpené podielové fondy TAM, ktoré boli redemované dňa 16.01.2012. Ostatná časť hlásenia súvisela s inými bankovými operáciami.

110. Sťažovateľ mal zato, že ak došlo k ohláseniu NOO, automaticky bola naplnená jedna z foriem NOO uvedená v programe vlastnej činnosti TAM (napr. nákup a bezprostredný predaj podielov), preto mala byť NOO ohlásená hneď po jej zistení, čiže bez zbytočného odkladu. TAM, ako povinná osoba nemala dôvod komplexne analyzovať aj následné bankové operácie, ktoré nastali po redemácii podielov (čiže už po naplnení foriem NOO), ako uvádza žalobca, pretože následné finančné prevody súviseli iba s činnosťou banky a nie s podnikateľskou činnosťou správcovskej spoločnosti. Taktiež žalobca nepredložil na podporu týchto tvrdení žiadny dôkaz o vykonaní spomínaných úkonov komplexnej analýzy správcovskou spoločnosťou TAM.

111. Sťažovateľ poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S 137/12-122, str. 19: „Pokiaľ teda obchodná operácia vykazovala čo i len jeden znak neobvyklosti, ako to vyplýva z bodov 5.2 alebo 5.3 Programu 1, bol žalobca povinný postupovať v zmysle § 17 ods. 1 zákona a neobvyklú obchodnú operáciu ohlásiť bez zbytočného odkladu SJFP.“ Obdobný názor je uvedený aj v rozsudku Krajského súdu sp. zn. 2S/191/2015-96, str. 17, bod 87.

112. Krajský súd v Bratislave k výške pokuty uvádza: „Pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie, túto súd považoval rovnako za neodôvodnenú a tým za nepreskúmateľnú. Pri ukladaní disciplinárneho opatrenia je potrebné prihliadnuť k závažnosti protiprávneho konania, najmä k spôsobu jeho spáchania, následkom a okolnostiam, za ktorých bolo spáchané.“

113. V otázke odôvodnenia výšky uloženej pokuty sa sťažovateľ nestotožnil s názorom Krajského súdu v Bratislave, že táto nebola dostatočne odôvodnená a tým nepreskúmateľná. Tento záver krajského súdu bol prijatý na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

114. Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoľeného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch, hraniciach, uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť aj náležite zdôvodnené.

115. Sťažovateľ mal zato, že FSJ ako prvostupňový správny orgán svoju diskrečnú právomoc použil v rámci zákonného rámca (pokuta bola uložená vo výške 25.000,- eur, maximálne možno pokutu uložiť podľa § 33 ods. 1 písm. a) zákona vo výške 165.969,- eur), z tohto rámca nijakým spôsobom nevybočil, inštitút správnej úvahy nezneužil, svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnil a preto je odôvodnený záver, že správna úvaha pri výške pokuty bola použitá v súlade so zákonom.

116. Sťažovateľ ďalej uviedol, že pri určovaní výšky pokuty správny orgán vychádzal zo základných rovín pôsobenia sankcie - individuálnej aj generálnej prevencie, a to vo vzťahu k spáchanému správne deliktu, dĺžke jeho trvania, ako aj objektu správneho deliktu - záujmu spoločnosti na zabránení legalizácie príjmov z trestnej činnosti a financovaniu terorizmu, ako aj ekonomickej situácii povinnej osoby.

117. Sťažovateľ poukázal na výšku jednotlivých obchodov v 18 prípadoch klientov so stupňom rizika klienta č. 3, pri ktorých nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov, ktorých hodnota dosiahla výšku 25.511.600,- eur, ako aj na výšku obchodov v 2 prípadoch neohlásenia NOO v hodnote spolu 2.080.780,05 eura.

118. Sťažovateľ uviedol, že správny orgán po zvážení všetkých skutočností relevantných pre určenie výšky pokuty, predovšetkým na dĺžku trvania protiprávneho stavu (od 01.01.2012 do 10.03.2015), charakter neplnenia povinností uvedených vo výrokovej časti rozhodnutia, závažnosť, výšku hodnoty obchodných operácií, pri ktorých nebolo preukázané zistenie pôvodu finančných prostriedkov, výšku hodnoty neohlásených NOO, ako aj s ohľadom na aspekt preventívneho pôsobenia zákona, rozhodol o uložení pokuty vo výške 25.000,- eur (ktorá je na spodnej hranici zákonom ustanovenej sadzby, t. j.

výšky nepresahujúcej 1/6 hranice sadzby) tak, aby pokuta nemala likvidačný, ale preventívny charakter. Správny orgán pri určení výšky pokuty prihliadol aj na povinnou osobou poskytnutú potrebnú súčinnosť pri kontrole a na jej vyjadrenia ohľadom neplnenia zákonných povinností.

119. Aj keď je bez právneho významu výška pokuty uloženej v iných prípadoch, kde závažnosť, dĺžka trvania, následky protiprávneho konania a porušenie povinností boli obdobné, sťažovateľ považoval za potrebné uviesť, že povinným osobám pôsobiacim na finančnom trhu boli v roku 2012 uložené pokuty aj vo výške 15.000,- eur a 55.000,- eur. Taktiež v roku 2015 bola uložená pokuta povinnej osobe vo výške 20.000,- eur. Na základe uvedeného, s poukazom na precedenčnú zásadu, uloženie pokuty vo výške 25.000,- eur žalobcovi, ako finančnej inštitúcii, nie je ojedinelé.

120. Podľa smernice č. 2015/849 škála sankcií a opatrení by mala byť dost' široká, aby umožnila členským štátom a príslušným orgánom zohľadniť rozdiely medzi povinnými subjektmi, najmä medzi úverovými inštitúciami a finančnými inštitúciami a inými povinnými subjektmi, pokiaľ ide o ich veľkosť, charakteristiku a povahu podnikania.

121. Z rozhodnutia FSJ je taktiež zrejmé, aká bola miera ohrozenia verejného záujmu, ako sa správny orgán vysporiadal s otázkou závažnosti správneho deliktu, spôsobom jeho spáchania, ktorý je presne opísaný vo výrokovej časti a v odôvodnení rozhodnutia FSJ na str. 24 až 26.

122. Sťažovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžo NS 3/2005, podľa ktorého: „Ak žalovaný pri ukladaní pokuty posudzoval nielen závažnosť a dĺžku trvania porušovania zákona ale aj jeho povahu, možný dopad na legalizáciu nezákonných príjmov a nedostatok metodologickej práce, smerujúcej k zamedzeniu legalizácie nezákonných príjmov vypracovaním programu vlastnej činnosti, zameraného proti legalizácii nezákonných príjmov, postupoval pri uložení sankcie v súlade so zákonom.“

123. V súvislosti s primeranosťou pokuty žalobca ďalej poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf/70/2013, nález Ústavného súdu ČR zo dňa 13.12.2004, sp. zn. I. ÚS 416/04, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 8 Afs 68/2010 zo dňa 31.01.2011, v ktorých bol vyslovený názor, že síce pokuta musí byť proporcionálna a nemala by mať vo vzťahu ku konkrétnemu jednotlivcovi likvidačný charakter, ale zároveň pokutu uloženú približne v polovici prípustnej sadzby možno považovať za primeranú, čo v prípade žalobcu pokuta nepresahuje ani 1/6 hranice sadzby.

124. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 Správneho súdneho poriadku konanie pred správnym súdom sa okrem princípov, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok a ktoré sa na konanie pred správnym súdom použijú primerane, riadi aj princípmi uvedenými v odsekoch 2 až 12.

125. Na základe uvedeného sťažovateľ poukázal na princíp právnej istoty v zmysle čl. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého:

(1) Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

(2) Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

(3) Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

126. Z citovaných zákonných ustanovení podľa sťažovateľa vyplýva, že základným atribútom právnej istoty podľa čl. 2 CSP je požiadavka zásadnej predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Tá je zasa spätá s postulátom, že zásadne právne rovnaké (obdobné) prípady sa majú posudzovať rovnako, a rozdielne prípady rozdielne. To, či ide o zásadne rovnakú právnu vec, alebo či táto právna vec vykazuje naopak zásadne rozdiely od iných, už rozhodnutých prípadov, je záležitosťou právneho posúdenia súdu reflektovaného v odôvodnení rozhodnutia. Pri nerešpektovaní podobnosti právneho prípadu s právnym posúdením už v minulosti posúdených prípadov, bude odôvodnenie musieť spĺňať kvalifikované

náležitosti, teda musí byť podrobnejšie a presvedčivejšie.

127. Podľa judikatúry Ústavného súdu SR, arbitrárne rozhodnutie všeobecného súdu znamená, najmä:

1. extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním skutkovými a právnymi zisteniami,
2. interpretácia, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry), bez toho, aby boli dostatočne odôvodnené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax,
3. nerešpektovanie kogentnej normy, interpretácia, ktorá je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti (predpojatý formalizmus),
4. hodnotenie dôkazov vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové základy.

128. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na nasledujúce rozhodnutia v obdobných prípadoch, od ktorých sa v danom prípade Krajský súd v Bratislave odklonil:

- Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžo/166/2015, 7Sžo/47/2014, 5Sžo/6/2013, 8Sžo/15/2010, 3Sžf/35/2010, 1 SŽ-o-NS 3/2005,
- Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/191/2015-96, 2S/73/2014-60, 5S 91/2013-98, 2S 137/12-122, 3S/248/2010, 1S 324/2005-51.

129. Z celého rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave je podľa sťažovateľa evidentné, že tento sa stotožnil s právnym názorom žalobcu bez toho, aby sa riadne vysporiadal s námietkami, tvrdeniami a argumentami žalovaného ku všetkým bodom žaloby (nevysporiadal sa ani z jedným argumentom žalovaného). Rozhodnutie krajského súdu a jeho odôvodnenie je tvorené doslovným opisom tvrdení žalobcu, čo je neprípustné.

130. Uvedené podľa sťažovateľa potvrdzuje skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave sa v celom rozsahu stotožnil napríklad s tým, že v súvislosti zo skutkom č. 1 bol FSJ predložený Manuál už pri kontrole v roku 2010, ktorý ako tvrdí, sa v relevantných častiach nemenil (v akých konkrétnych častiach), tak mohol objektívne zistiť jeho porušenia, ktoré však žalobcovi vytyka až v tomto konaní. V tomto prípade súd konštatoval, že od momentu tohto zistenia, t. j. v roku 2010 mu začala plynúť jednoročná subjektívna lehota podľa ust. § 10 ods. 4 citovaného zákona, v ktorej mohol žalobcovi uložiť pokutu. Žalovanému nie je zrejmé, na základe akých skutočností a predložených dôkazov Krajský súd v Bratislave dospel k uvedeným záverom.

131. Sťažovateľ ďalej uviedol, že „zásada č. 6 Odporúčania o správnych sankciách" bola dodržaná v plnej miere, preto mu z odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave nie je zrejmé, aké práva a povinnosti boli vo veci správnej sankcie porušené, resp. nesplnené.

132. Krajský súd v Bratislave nesprávne vyvodil záver, keď vo svojom rozhodnutí v bode 148. uviedol, že „nie je zrejmé konkrétne porušenie zákonného ustanovenia, a síce v ktorom prípade sa jedná o porušenie § 10 ods. 1 písm. d) a v ktorom o porušenie ust. § 10 ods. 2 písm. a), písm. b) citovaného zákona", pričom ustanovenie § 10 ods. 1 písm. d) stanovuje obsah základnej starostlivosti vo vzťahu ku klientovi a nesplnené povinnosti vychádzajú z ustanovení § 10 ods. 1 písm. a) a b) a § 30 ods. 3 zákona, ktoré sú uvedené v rozhodnutí FSJ na str. 2 bod 3.

133. Sťažovateľ uviedol, že mu nie je vôbec zrejmé ako sa súd vysporiadal z druhým prípadom pri skutku č. 3 (išlo o dva rozdielne prípady), ktorý sa týkal NOO klienta S. K. (uvedeného v rozhodnutí FSJ na str. 4), preto že informácia uvedená len v prílohe hlásenia o NOO Tatra banky, a. s. neobsahovala všetky komplexné informácie o uvedenom obchode a klientovi v zmysle náležitostí hlásenia o NOO podľa § 17 ods. 3 zákona, preto toto konanie nemožno považovať za splnenie povinnosti v zmysle § 17 ods. 1 zákona.

134. Sťažovateľovi taktiež nie je zrejmé, prečo súd považoval výšku uloženej sankcie za neodôvodnenú, pričom v rozsudku Krajského súdu sp. zn. 2S/191/2015-96 obdobné odôvodnenie uloženej pokuty, ako

aj opis skutkov, bolo postačujúce, dôvodné a preskúmateľné. Ďalej žalovaný dáva do pozornosti, že členkou tohto senátu bola O. A. K., Z., ktorá zároveň bola aj predsedníčkou senátu Krajského súdu v Bratislave, ktorý vydal kasačnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie.

135. Na základe dôvodov uvedených v predmetnej kasačnej sťažnosti, sťažovateľ mal za to, že Krajský súd v Bratislave rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, odlišne od doterajšej súdnej praxe, pričom neuviedol dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu, ako aj, že jeho rozhodnutie je arbitrárne (vzhľadom k tomu, že napĺňa znaky arbitrárnosti podľa judikatúry Ústavného súdu SR) a zároveň obchádza princíp právnej istoty. Z uvedeného dôvodu Krajský súd v Bratislave zaťažil rozsudok vadou, ktorá má za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej. Rovnako, keďže sa Krajský súd v Bratislave riadne nevyporiadal so všetkými uplatnenými námietkami a argumentmi žalovaného, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

136. Sťažovateľ poukázal na to, že argumentačná línia žalobcu predstavuje z pohľadu žalovaného len snahu súdne konanie preniesť do roviny skúmania irelevantných, pre meritum veci nepodstatných skutočností a navodiť situáciu, že rozhodnutie je zmätočné a nepreskúmateľné (pričom je preukázaný presný opak tvrdení žalobcu), a tým odvrátiť pozornosť súdu od skutočnosti, že žalobca závažným spôsobom konal v rozpore so zákonom, pretože ako finančná inštitúcia nevykonala opatrenia na zníženia rizika legalizácie a financovania terorizmu.

137. Legalizácia príjmu z trestnej činnosti a financovania terorizmu je hrozba, ktorej eliminácia si vyžaduje dôkladné opatrenia, a to rovnako na národnej, ako aj medzinárodnej úrovni. V súčasnosti sa stupňujú snahy o prijatie efektívnych krokov (prijatie smernice č. 2015/849), ktoré zabezpečia účinnú ochranu finančných systémov proti zneužitiu pred legalizáciou príjmu z trestnej činnosti a financovania terorizmu.

138. Podľa ustanovenia § 5 ods. 3 Správneho súdneho poriadku pri rozhodovaní správny súd dbá na ochranu zákonnosti a verejného záujmu, čo v tomto prípade verejným záujmom je ochrana pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a financovaním terorizmu, ktorý krajský súd zjavne nepresadzoval.

139. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobu o preskúmanie zákonnosti a postupu žalovaného zamietne.

140. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalobca v podaní zo dňa 13.03.2017 a žiadal kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

III.

Konanie na kasačnom súde

141. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej aj „kasačný súd“) (§ 438 ods. 2 SSP) po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ust. § 449 ods. 1 SSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 445 SSP preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

142. Najvyšší súd SR ako príslušný súd podľa ust. § 11 písm. g) SSP prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s ust. § 452 ods. 1 SSP.

143. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/92/2016-159 zo dňa 01.12.2016.

IV.

Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

144. Kasačný súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že boli splnené zákonné podmienky pre odmietnutie kasačnej sťažnosti. Po oboznámení sa s obsahom kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že kasačná sťažnosť bola podaná žalovaným včas a riadne, obsahuje sťažnostný návrh (viď petit kasačnej sťažnosti na č. 1. 210 spisu) a je spísaná pracovníčkou žalovaného, ktorá v čase spísania mala vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa v odbore právo. Preto kasačný súd pristúpil k meritórnemu prejednaniu kasačnej sťažnosti žalovaného.

145. Vo vzťahu ku skutku 1 rozhodnutia žalovaného sa správny súd vyjadril v napadnutom rozsudku v bodoch 134. - 139. Dôvodom, na základe ktorého správny súd, vo vzťahu ku skutku 1, vyhodnotil rozhodnutie žalovaného za nezákonné bola skutočnosť, že finančná spravodajská jednotka mala už v roku 2010, v súvislosti s výkonom kontroly v roku 2010, predložený manuál, z ktorého mohla zistiť porušenia, ktoré sa vytýkajú žalobcovi v preskúvanom rozhodnutí žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu. Správny súd odvodzoval začatie plynutia subjektívnej lehoty na uloženie sankcie za správny delikt práve od tejto rozhodujúcej skutočnosti, keď, podľa krajského súdu, sa správny orgán dozvedel o prípadnom porušení zákona už pri výkone kontroly v roku 2010 a dospel k záveru, že od roku 2010 začala plynúť správnym orgánom jednoročná subjektívna lehota, v súlade s § 10 ods. 4 zákona č. 297/2008 Z. z., v ktorej mohol správny orgán začať voči žalobcovi administratívne konanie za porušenie ustanovení § 10 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 297/2008 Z. z. Správny súd konštatoval, že došlo k pochybeniu zo strany správneho orgánu, a to k vydaniu rozhodnutia po zákonom stanovenej subjektívnej jednoročnej lehote, preto sa s tvrdením žalovaného, že predložený Manuál neobsahuje spôsob vykonávania starostlivosti vo vzťahu ku klientovi podľa § 20 ods. 2 písm. b) zákona č. 297/2008 Z. z., už nezaoberal.

146. Kasačný súd konštatuje, že z odôvodnenia rozsudku vo vzťahu ku skutku 1 (v bodoch 134. - 139.) nie je identifikovaná kontrola, ktorá bola vykonaná finančnou spravodajskou jednotkou (ďalej len „FSJ“) v roku 2010, tak, aby bolo zrejmé, o akú kontrolu sa jedná, ktorého subjektu sa týkala, čo bolo predmetom kontroly, na aké skutočnosti kontrola bola zameraná a aké boli jej závery - kontrolné zistenia a ktoré konkrétne podklady boli predmetom posudzovania kontrolných orgánov. Súčasťou administratívneho spisu nie je žiadny záznam z kontroly FSJ z roku 2010, naviac, keď súčasťou administratívneho spisu nebol nielen záznam z kontroly z roku 2010, ale aj kompletný materiál, týkajúci sa vykonania kontroly v roku 2010. Kasačný súd ďalej poukazuje, že v dôvodoch rozsudku správneho súdu nie je kontrola z roku 2010 bližšie špecifikovaná (kvantifikačnými údajmi z kontroly), preto nebolo možné posúdiť správnosť záverov správneho súdu, vyjadrených v bodoch 136. - 139. kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu, ako i posúdiť tvrdenia sťažovateľa vo vzťahu k uvedeným skutočnostiam (skutku 1), vyjadrené v kasačnej sťažnosti, ako aj námietky žalovaného, ktoré sú obsiahnuté vo vyjadrení žalovaného z 02.06.2016 k správnej žalobe, v ktorých žalovaný tvrdil, že kontrola v roku 2010 oproti kontrole, ktorá bola podkladom pre vydanie rozhodnutia žalovaného, sa týkala iného subjektu (inej povinnej osoby) a mala iný charakter činnosti, keď podľa žalovaného žalobca, ako aj tento iný subjekt, ktorý bol objektom kontroly v roku 2010 DDS Tatra banky, a.s. (ďalej len „DDS“), vykonáva odlišné predmety podnikateľskej činnosti, čo je podľa žalovaného podstatné z hľadiska miery rizika legalizácie alebo financovania terorizmu a ďalej vysporiadať sa s tvrdením žalovaného, že pri kontrole DDS nebol predložený manuál, ale program vlastnej činnosti.

147. K týmto tvrdeniam žalovaného sa správny súd, v dôvodoch napadnutého rozsudku, nevyjadril, naviac, keď súčasťou predloženého administratívneho spisu správneho súdu nebol kompletný spis, týkajúci sa kontroly z roku 2010.

148. Ustanovenie § 137 Správneho súdneho poriadku je však potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka

konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 03.07.2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ Európsky súd pre ľudské práva ale súčasne tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 09.12.1994, č. sťažnosť 18390/91 a rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Hiro Balani proti Španielsku z 09.12.1994, sťažnosť č. 18064/91).

149. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 20/05).

150. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

151. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

152. Kasačný súd konštatuje, že záver správneho súdu vo vzťahu ku skutku 1 je predčasný. Rozhodnutie správneho súdu, podľa kasačného súdu, nie je vo vzťahu k tomuto skutku dostatočne odôvodnené a navyše jeho závery, vyjadrené v dôvodoch rozsudku správneho súdu, nevyplývajú z obsahu predloženého administratívneho a súdneho spisu. Vzhľadom na uvedené bude vo vzťahu k tomuto skutku povinnosťou správneho súdu si zabezpečiť všetky potrebné podklady, oboznámiť sa s ich obsahom a vysporiadať sa aj so všetkými žalobnými námietkami vo vzťahu ku skutku 1, ako aj námietkami žalovaného vo vzťahu k tomuto skutku a svoje rozhodnutie riadne odôvodniť.

153. Správny súd vo vzťahu ku skutku 2 formuloval dôvody v bodoch 140. - 146. rozsudku krajského súdu, keď konštatoval, že výrok rozhodnutia ku skutku 2 nie je formulovaný v súlade so zákonom, keď podľa správneho súdu musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, resp. uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným.

154. Kasačný súd zdôrazňuje, že v bodoch 140. - 146. rozsudku správneho súdu krajský súd okrem všeobecných kritérií, vyžadovaných pre identifikáciu skutku, ktorý napĺňa znaky správneho deliktu, neuviedol, ktoré konkrétne skutočnosti, podľa správneho súdu, mali byť subsumované do obsahu

výrokovej časti skutku 2 vo vzťahu k výroku rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu.

155. Kasačný súd po oboznámení sa s výrokom 2 rozhodnutia žalovaného konštatuje, že tento výrok korešponduje s jeho dôvodmi, obsiahnutými v rozhodnutí žalovaného, v ktorých je dostatočne a jednoznačne identifikovaný subjekt (subjekty) a ich bankové operácie vykonávané povinnou osobou (žalobcom), ktoré boli predmetom kontroly. Kontrolné zistenia FSJ sú vymedzené v rozhodnutí žalovaného presne, určite a podľa kasačného súdu nezameniteľne, keď zo zákona č. 297/2008 Z. z. a ani zákona č. 71/1967 Zb., na ktorú aplikáciu v ust. § 33 ods. 7 zákon č. 297/2008 Z. z. odkazuje, nevyplývajú osobitné, špecifické kritériá vymedzenia skutku iného správneho deliktu podľa zákona č. 297/2008 Z. z.

156. Podľa kasačného súdu správny orgán v preskúmanom rozhodnutí vymedzil určite, jasne, zrozumiteľne a nezameniteľne predmet konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním v súlade s ust. § 47 ods. 2 správneho poriadku, ako aj so zásadou ne bis in idem. Žalobca bol od začatia správneho konania informovaný o tom, akým konaním mal byť spáchaný správny delikt, pričom toto konanie bolo dostatočne identifikované, najmä okruhom klientov, ďalej označením interného predpisu, na základe ktorého žalobca určil týmto klientom kategóriu rizika, definovaním povinností, ktorú žalobca zanedbal a údajom o tom, dokedy si mal túto povinnosť voči existujúcim klientom splniť. V rozhodnutí žalovaného spojeným s prvostupňovým rozhodnutím v jeho odôvodnení je uvedené obdobie, za ktoré bola kontrola u žalobcu vykonaná. Pokiaľ ide o namiatané nedostatočné vymedzenie miesta spáchania skutku, je súd toho názoru, že kategóriu rizika u vyššie označených klientov určil žalobca centrálnie na základe Manuálu Compliance Tatra Banka Group a z toho vyplývajúcu starostlivosť voči klientom nevykonal, nie je miestne vymedzenie protiprávneho konania relevantné, v ktorej pobočke žalobcu mali títo klienti vedené účty. V napadnutom rozhodnutí je správny delikt presne vymedzený a z jeho vymedzenia je zrejmé za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. Vo vzťahu ku skutku 2 kasačný súd konštatuje, že sa nestotožnil s názorom správneho súdu, že skutok 2 v rozhodnutí žalovaného nie je dostatočne vymedzený tak, aby nebol zameniteľný s iným skutkom, preto bude povinnosťou správneho súdu vo vzťahu ku skutku 2 sa vysporiadať so všetkými žalobnými námietkami, ako aj s vyjadrením žalovaného k týmto žalobným námietkam vo vzťahu ku skutku 2.

157. Ku skutku 3 kasačný súd konštatuje, že súhlasí s názorom správneho súdu, že porušenie povinností vymedzených v § 30 ods. 3 zákona č. 297/2008 Z. z. (v znení účinnom v čase rozhodovania správnych orgánov) nie je správnym deliktom. Zákon č. 297/2008 Z. z. vymedzuje iné správne delikty v § 33, v odstavci 1 upravuje, že finančná spravodajská jednotka môže uložiť právnickej osobe a fyzickej osobe - podnikateľovi pokutu do 1.000.000,- eur, pokiaľ táto osoba nesplní alebo poruší niektorú z povinností ustanovených týmto zákonom v § 10 ods. 1 až 4 a 6, § 12, § 14 až 17, § 19 ods. 2 až 4, § 21, § 24 ods. 1 a 2, ak v odseku 2 nie je ustanovené inak. V § 33 ods. 2 zákon č. 297/2008 Z. z. upravuje, že finančná spravodajská jednotka môže uložiť banke alebo finančnej inštitúcii pokutu do 5.000.000,- eur, ak nesplní alebo poruší niektorú z povinností ustanovených v odseku 1. Jednoznačne treba konštatovať, že iným správnym deliktom, s poukazom na ust. § 33 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z. z. účinnom v čase kontroly, nie je porušenie povinností vymedzených v § 30 ods. 3 zákona č. 297/2008 Z. z. v znení účinnom v čase kontroly, keď toto ustanovenie upravuje povinnosti povinnej osoby poskytovať finančnej spravodajskej jednotke na požiadanie informácie a písomné doklady o plnení povinností podľa § 20 za obdobie predchádzajúcich piatich rokov, teda upravuje povinnosti v súvislosti so súčinnosťou povinnej osoby vo vzťahu k Finančnej spravodajskej jednotke.

158. Kasačný súd súhlasí s názorom správneho súdu, že v skutku 3 žalovaným posudzovaných osemnástich obchodných transakcií nebolo vo vzťahu ku každej jednotlivkej, z týchto osemnástich obchodných transakcií, uvedené, o aký obchodný vzťah povinnej osoby - žalobcu a uvedeného klienta, pri uvedených obchodných transakciách jednotlivca, sa jedná, či sa jednalo o obchodný vzťah pri uzatváraní obchodného vzťahu /§ 10 ods. 2 písm. a) zákona č. 297/2008 Z. z./ alebo pri vykonávaní príležitostného obchodu mimo obchodného vzťahu v hodnote najmenej 15.000,- eur /§ 10 ods. 2 písm.

b) zákona č. 297/2008 Z. z./ Kasačný súd zdôrazňuje, že starostlivosť žalobcu, ako povinnej osoby voči klientovi, v súvislosti so zabezpečením základnej starostlivosti (§ 10 zákona č. 297/2008 Z. z.) mohla byť posudzovaná vo vzťahu k uvedeným osemnástim transakciám, týkajúcim sa plnenia povinností žalobcu ako povinnej osoby, buď pri uzatváraní obchodného vzťahu (§ 10 ods. 2 zákona č. 297/2008 Z. z.) alebo pri vykonávaní príležitostného obchodu /§ 10 ods. 2 písm. b) zákona č. 297/2008 Z. z./, a to vzhľadom na konkrétne skutkové okolnosti každej jednotlivej transakcie. Podľa kasačného súdu každá z 18 transakcií mohla byť posudzovaná, vzhľadom na jej individuálne skutkové okolnosti, buď ako transakcia pri uzatváraní obchodného vzťahu alebo pri vykonávaní realizácie príležitostného obchodu.

159. Podľa kasačného súdu bolo podstatné, vo vzťahu ku každej z jednotlivých 18 transakcií, uviesť, že sa kladie žalobcovi za vinu porušenie povinnosti základnej starostlivosti, bez ohľadu, či transakcia vznikla pri uzatváraní obchodného vzťahu alebo pri vykonávaní príležitostného obchodu, keď základná starostlivosť zahŕňa vykonanie predbežného monitorovania obchodného vzťahu, vrátane preskúmania konkrétnych obchodov vykonávaných počas trvania obchodného vzťahu na účel zistenia, či vykonávané obchody sú v súlade s poznatkami povinnej osoby o klientovi, jeho podnikateľskom profile a prehľade možných rizík spojených s klientom a v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu zisťovanie pôvodu finančných prostriedkov a zabezpečenie aktualizácie dokumentov, údajov alebo iných informácií, ktoré má povinná osoba k dispozícii o klientovi § 10 ods. 1 písm. d). Vo vzťahu k 18 zadokumentovaným prípadom povinná osoba porušila, podľa žalovaného, povinnosti základnej starostlivosti vymedzené v § 10 ods. 1 písm. d) zákona č. 297/2008 Z. z., keď nepreukázala predloženými dokladmi zistenie pôvodu finančných prostriedkov, v závislosti od rizika legalizácie alebo financovania terorizmu napriek tomu, že povinnou osobou - žalobcom bol pridelený uvedeným klientom, najvyšší stupeň rizika klienta č. 3 - riziko legalizácie príjmov z trestnej činnosti a financovania terorizmu.

160. Podľa kasačného súdu presná špecifikácia, či už § 10 ods. 2 písm. a) alebo § 10 ods. 2 písm. b) zákona č. 297/2008 Z. z., vo vzťahu k jednotlivým 18 zadokumentovaným prípadom pri skutku 3, nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného, keď každý z uvedených 18 zadokumentovaných prípadov je potrebné jednoznačne charakterizovať ako obchod definovaný v § 9 písm. g) zákona č. 297/2008 Z. z.

161. Podľa kasačného súdu je podstatné, či bolo preukázané, v 18 prípadoch, porušenie povinnosti žalobcu ako povinnej osoby podľa § 10 ods. 1 písm. d) zákona č. 297/2008 Z. z., keď práve toto porušenie povinnosti, bez ohľadu na charakter obchodného vzťahu obchodu povinnej osoby ku konkrétnemu klientovi, bolo porušením základnej starostlivosti povinnej osoby vymedzenej v zákone č. 297/2008 Z. z. Kasačný súd konštatuje, že základná starostlivosť povinnej osoby vo vzťahu ku klientovi je upravená v § 10 ods. 1 písm. a) až d) zákona č. 297/2008 Z. z., pričom ďalšie zákonné ustanovenia, vrátane § 10 ods. 2 písm. a) až e) zákona č. 297/2008 Z. z., určujú vykonávanie základnej starostlivosti povinnej osoby vo vzťahu ku klientovi /§ 10 ods. 2 písm. a), b), c)/ charakterom obchodnej transakcie (obchodu, obchodného vzťahu, obchodnej operácie) a iných skutočností.

162. Podľa kasačného súdu je podstatné, či bolo preukázané v 18 prípadoch, porušenie povinnosti žalobcu ako povinnej osoby podľa § 10 ods. 1 písm. d) zákona č. 297/2008 Z. z. Tieto skutočnosti bol povinný správny súd preskúmať v rozsahu žalobných bodov. Pokiaľ správny súd vo vzťahu ku skutku 3 vyslovil názor, že právna kvalifikácia skutku 3 nie je dostatočne vymedzená, tak s týmto názorom sa kasačný súd nestotožňuje, keď neuvedenie ust. § 10 ods. 2 písm. a) alebo písm. b) zákona č. 297/2008 Z. z. pri každej z 18 obchodných transakcií, a vzhľadom na vymedzenie porušenia povinnosti pri 18 transakciách podľa § 10 ods. 1 písm. d) zákona č. 297/2008 Z. z., nepovažuje kasačný súd za vadu, ktorá je dôvodom, vyslovenia nezákonnosti rozhodnutia žalovaného.

163. Preto bol správny súd povinný, vo vzťahu ku skutku 3, preskúmať, či žalovaný preukázal, vo vzťahu k 18 popisovaným obchodným transakciám, porušenie povinnosti žalobcu poskytovať základnú starostlivosť klientovi. Nakoľko k týmto skutočnostiam sa krajský súd nevyjadril v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, vzhľadom na odlišný právny názor kasačného súdu k posúdeniu náležitostí

rozhodnutia žalovaného ku skutku 3, kasačný súd, konštatuje, že rozhodnutie správneho súdu bolo vydané predčasne. Preto bude povinnosťou správneho súdu sa so všetkými žalobnými námietkami a námietkami žalovaného k správnej žalobe vysporiadať v dôvodoch následného rozhodnutia správneho súdu.

164. Vo vzťahu ku skutku 4, ku ktorému správny súd konštatoval v bode 150. až 155. rozsudku, že nebolo zo strany žalovaného preukázané, že v posudzovaných obchodných operáciách klienta P. L. N. a klienta S. K., postupoval žalobca bez zbytočného odkladu, bezodkladne, keď podľa správneho súdu žalovaný správny orgán vo svojom rozhodnutí neuvádza žiadnu konkrétnu lehotu, ktorú považuje za bezodkladnú a žalovaný sa nevysporiadal, podľa správneho súdu, s tvrdením žalobcu, že neobvyklú obchodnú operáciu hlásil, keď z hlásenia vyplýva, že ide o čiastkové operácie, ktoré prebiehali v dňoch od 01.12.2012 do 07.02.2012, pričom komplexná operácia bola nahlásená 08.02.2012 a túto obchodnú operáciu žalobca nahlásil ako neobvyklú v momente ako on sám túto situáciu ako neobvyklú vyhodnotil, pretože išlo o viac čiastkových transakcií, pričom jednotlivé čiastkové transakcie žalobca nepovažoval za neobvyklé.

165. Kasačný súd ku skutku 4 a konštatovaniu správneho súdu v bodoch 150. až 155. uvádza, že sa nestotožnil s názorom správneho súdu, že žalovaný nezdôvodnil lehotu, ktorú považoval za bezodkladnú, na oznámenie neobvyklej obchodnej operácie. Kasačný súd zdôrazňuje, že ust. § 17 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z. z. upravuje povinnosť povinnej osoby ohlásiť finančnej spravodajskej jednotke neobvyklú obchodnú operáciu alebo pokus o jej vykonanie bez zbytočného odkladu (prvá veta § 17 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z. z.). Žalovaný vo výroku ako aj dôvodoch rozhodnutia popisuje charakter, ako aj časové súvislosti vykonanej obchodnej operácie, ktorú považoval za neobvyklú, vymedzuje charakter obchodnej operácie, klienta, ako aj časové údaje realizácie operácie ako celku, resp. jej jednotlivých čiastkových operácií.

166. V prípade klienta P. L. N. žalovaný dospel k záveru, že obchodná transakcia - nákup podielov fondu TAM-DEF 04.01.2012 v hodnote 700.000,- eur a ich následný predaj 16.01.2012, v celkovej hodnote 1.180.780,05 eura, je transakcia, ktorá naplnila znak neobvyklej obchodnej operácie, ktorú povinná osoba - žalobca neohlásil bez zbytočného odkladu, keď ohlásenie tejto transakcie vykonala povinná osoba až 08.02.2012, ak k realizácii i tejto neobvyklej obchodnej operácie došlo, podľa žalovaného, 16.01.2012. Podľa žalovaného k ohláseniu neobvyklej obchodnej operácie došlo s odstupom 22 dní, čo považoval žalovaný za nesplnenie si povinnosti ohlásiť neobvyklú obchodnú operáciu bez zbytočného odkladu.

167. V prípade obchodnej operácie S. K. žalovaný konštatoval, že uvedená osoba nakúpila podielové fondy TAM-DEF 21.12.2012 v hodnote 900.000,- eur. Jednalo sa, podľa žalovaného, o naplnenie znakov neobvyklej obchodnej operácie z dôvodu, že uvedené finančné prostriedky boli na účet povinnej osoby prevedené z účtu špecifikovaného žalovaným v rozhodnutí, ktorého majiteľom je spoločnosť VV-Agro, s. r. o., ktorá už bola predmetom niekoľkých hlásení o neobvyklej obchodnej operácii pre podozrenie z daňovej trestnej činnosti, a to dňa 21.12.2012, keď S. K. nemal žiadny právny vzťah k uvedenej spoločnosti. Žalovaný konštatoval, že povinná osoba - žalobca uvedenú operáciu nevyhodnotila ako neobvyklú obchodnú operáciu a následne ju ako neobvyklú obchodnú operáciu neohlásila finančnej spravodajskej jednotke bez zbytočného odkladu.

168. Kasačný súd sa nestotožnil s názorom správneho súdu, že rozhodnutie žalovaného nedostatočne vymedzilo alebo zdôvodnilo lehotu, ktorú považoval žalovaný za lehotu, v ktorej bol povinný z hľadiska bezodkladnosti, žalobca oznámiť neobvyklú obchodnú operáciu. Z rozhodnutia žalovaného, (z jeho výroku, odôvodnenia), časového harmonogramu obchodov, identifikácie obchodov a špecifikácie operácie, ktorú považoval žalovaný za neobvyklú obchodnú operáciu, z časového horizontu vykonávania tejto operácie, ako aj rozsahu finančných prostriedkov, ktoré boli predmetom finančných operácií, je podľa kasačného súdu dostatočne vymedzená obchodná operácia, ktorú hodnotil žalovaný správny orgán, a v ktorom došlo k porušeniu povinnosti podľa § 17 ods. 1 prvá veta zákona č. 297/2008 Z. z., v ktorej vymedzenie obchodnej transakcie, ktoré obsahuje aj časové momenty realizácie obchodného

prípade, je dostatočným východiskom pre posudzovanie konania žalobcu ako povinnej osoby v súvislosti s plnením povinnosti, vymedzenej v § 17 ods. 1 prvá veta zákona č. 297/2008 Z. z. Bolo povinnosťou správneho súdu vyhodnotiť závery žalovaného, vyjadrené vo vzťahu k skutku 4 a vyhodnotiť, či vzhľadom na charakter a špecifikáciu obchodnej operácie, ktorá je vymedzená vo výroku rozhodnutia žalovaného, ako aj jeho dôvodoch, možno uvedenú obchodnú operáciu a konanie žalobcu považovať za porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 17 ods. 1 prvá veta zákona č. 297/2008 Z. z.

169. Kasačný súd sa nestotožnil s názorom správneho súdu, že žalovaný nezdôvodnil bezodkladnosť posudzovaných obchodných transakcií. Určenie kontrolnej lehoty, ktorú treba považovať za bezodkladnú zo strany žalovaného, nevyplýva z ustanovení zákona č. 297/2008 Z. z., ale vyplýva z posúdenia konkrétnych časových údajov v posudzovanej konkrétnej obchodnej transakcii. Pokiaľ žalovaný uvedenú obchodnú transakciu vymedzenú v skutku 4 vyhodnotil ako nevykonanú bez zbytočného odkladu, bol povinný správny súd, v rozsahu žalobných námietok žalobcu, sa s týmto záverom vysporiadať a posúdiť, či povinná osoba - žalobca konal v prípade ohlásenia uvedenej obchodnej transakcie bez zbytočného odkladu alebo nie. Navyiac bolo potrebné vyhodnotiť, vzhľadom na žalobné námietky žalobcu, či sa jednalo najmä vo vzťahu ku klientovi S. K. o obchodnú operáciu, ktorá naplnila znaky neobvyklej obchodnej operácie, ktorá je vymedzená v ust. § 15 písm. a) zákona č. 297/2008 Z. z., keď žalobca v žalobe vzniesol aj túto žalobnú námietku vo vzťahu ku skutku 4.

170. Podľa kasačného súdu povinnosť žalovaného uviesť konkrétnu lehotu, ktorú považuje za bezodkladnú, nevyplýva z ustanovenia § 17 ods. 1 ani z iných ustanovení zákona č. 297/2008 Z. z. Hodnotenie bezodkladnosti vyplýva z vyhodnotenia konkrétnych skutkových okolností obchodnej transakcie, a to označením subjektov, charakteru obchodných operácií, rozsahu použitia finančných prostriedkov a časového horizontu realizácie obchodných operácií a následného postupu žalobcu ako povinnej osoby v súvislosti s povinnosťami vymedzenými v § 17 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z. z. Preto sa kasačný súd nestotožnil s názorom správneho súdu, že bolo povinnosťou správneho orgánu uviesť konkrétnu lehotu, ktorú v konkrétnom prípade považoval za bezodkladnú.

171. Pokiaľ správny súd v bode 155. rozsudku hodnotí prípad, ktorý vymedzil ako neobvyklú obchodnú operáciu, i keď neuvádza (v tomto bode a ani v inom bode rozsudku) žiadne identifikačné údaje vo vzťahu ku klientom, ktorých sa týka skutok 4, kasačný súd „predpokladá“, že sa má jednať o klienta P. L. N..

172. Vo vzťahu „zrejme“ k obchodnej transakcii P. L. N. (keďže v bode 155. nie je bližšie uvedená táto transakcia a tieto závery kasačný súd odvodzuje len od časových údajov týchto obchodných operácií) správny súd uviedol, že žalovaný sa v dôvodoch rozhodnutia s námietkou žalobcu (o nahlásení operácie žalobcom) nevysporiadal, tento záver je podľa názoru kasačného súdu predčasný z toho dôvodu, že z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalovaný hodnotil konkrétne obchodné operácie povinnej osoby vo vzťahu ku klientovi P. L. N., vo vzťahu ku ktorým konštatoval porušenie povinnosti žalobcu podľa § 17 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z. z. Podľa názoru kasačného súdu žalovaný dostatočne popísal v dôvodoch rozhodnutia uvedenú neobvyklú obchodnú operáciu, ako aj časové hľadiská jej ohlásenia. Podstatou veci je, či posudzovaná obchodná operácia, vymedzená v skutku 4 vo vzťahu ku klientovi žalobcu P. L. N., bola neobvyklou obchodnou operáciou a či nebola nahlásená bez zbytočného odkladu.

173. Podľa názoru kasačného súdu podstatou bolo posúdiť, či obchodná operácia, ktorú sa vymedzuje v skutku č. 4, či už zo strany P. L. N. alebo zo strany K., mala charakter neobvyklej obchodnej operácie, a či bola ohlásená bez zbytočného odkladu finančnej spravodajskej jednotke a vysporiadať sa aj s tvrdením žalovaného, že povinnosť hlásenia nevykonala žalobca, ale iný subjekt. Keďže k týmto skutkovým okolnostiam sa v dôvodoch rozhodnutia správny súd nevyjadril a kasačný súd sa nestotožnil s jeho názorom o nutnosti vymedzenia lehoty na ohlásenie NOO v rozhodnutí žalovaného, kasačný súd mal za to, že vo vzťahu ku skutku 4 sa správny súd nevysporiadal so všetkými žalobnými dôvodmi, kasačný súd preto považoval aj vo vzťahu ku skutku 4 rozhodnutie správneho súdu za predčasné.

174. Kasačný súd postupom podľa § 462 ods. 1 SSP v spojení s § 457 ods. 1 SSP zrušil rozsudok

krajského súdu a vrátil vec krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Krajský súd v súlade s vysloveným právnym názorom kasačného súdu bude povinný opätovne na základe vykonaného dokazovania vo veci rozhodnúť a svoje rozhodnutie riadne zdôvodniť, v ktorom sa vysporiada so všetkými žalobnými námietkami žalobcu. Správny súd je dôvodmi rozhodnutia kasačného súdu viazaný podľa § 469 SSP.

175. O trovách kasačného konania rozhodne správny súd v novom rozhodnutí podľa § 467 ods. 3 SSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.